

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Cetăți ale industriei noastre

toast noului an

Încă un an, prieteni... zăresc cartea înaltă
cu pagina nescrisă, cu rindul ne-nceput,
cum marmora așteaptă cutezătoarea daltă
și pinza zugrăveala de meșter priceput.

Presimt sub nea căldura, etern renăscătoare,
ca pieptul unei mame blind rodul ocrotind
și bănuiesc în ape lumina viitoare
în miile de lucruri spre culme scinteind.

În cifre cumpănim cit va aduce anul
căci i-am trasat jaloane, am cîntărit atent,
cît aur va produce în vară Bărăganul
și cîte noi baraje urcăm spre firmament.

Am socotit oșelul și știm cite vapoare
vor duce faima țării departe peste mări,
mai știm cite palate cu fața scilpitoare
noi vom dura imense spre înșorite zări.

De aceea sus paharul, sorbiți cu bucurie
să-ntîmpinăm cu cîntec anul sosit în prag,
cît zece îl vom crește știind că o să fie
o nouă împlinire pe-al muncii noastre steag.

Sus, ridicăți paharul, voi meșteri de recolte,
voi oșelari destoinici, voi schelelor titani,
și vă urăm în mină, la strung sau lingă holde,
din anul care vine să făuriți mulți ani!

NICOLAE TAUTU

SARBATOAREA REPUBLICII

Am fost martor și participant la acele evenimente petrecute la 30 Decembrie 1947. Au trecut douăzeci de ani de-atunci. Cînd au trecut, nici unul din noi n-a observat. S-a așternut peste părul nostru de-atunci o ninsoare a anilor și timplele noastre au devenit argintii. Cum au trecut, tot n-am avut vreme să observăm. Căci fiecare an care se adăuga Republicii era un an plin de muncă, de entuziasm și dăruire. La început ani de temelie, mai apoi de înălțare și desăvirșire a unei țări, a unei patrii noi, care era de data asta în întregime a noastră. Și poate nu atât a noastră, cît a urmașilor noștri, a copiilor, a nepoților noștri.

Gîndurile acestea au stăpînit pe înaintașii de frunte ai neamului nostru românesc. Ștefan cel Mare, domnul Moldovei, spunea celor ce-l înconjurau la patul lui de suferințe.

„Țineți minte cuvintele lui Ștefan... — că Moldova n-a fost a strămoșilor mei, n-a fost a mea și n-a fost a voastră, ci a urmașilor voștri și a urmașilor urmașilor voștri, în veacul vecilor”. Ele sînt însemnate în „Apus de Soare”, piesa lui Delavrancea.

Poate le-a spus, poate nu le-a spus. Dar de gîndit cu siguranță le-a gîndit. Căci prin tot ce-a făcut, prin tot ce-a durat, prin tot ce-a clădit, prin politica sa internă și externă el asta a urmărit.

Nu există preocupare mai plină de griji a pă-

rinților, decît viitorul copiilor lor. Au fost, sînt și vor fi întotdeauna gata să-și rupă de la gură, pentru a asigura un trai mai bun, un viitor mai luminos pentru odraslele lor. Asigurarea aceasta pentru ziua de mîine a urmașilor rămîne ca o caracteristică peste veacuri a tuturor generațiilor care ne-au precedat.

Gîndurile acestea stăpîneau pe conducătorii noștri, atunci cînd în preajma anului nou, în 1947 au dat pașaport monarhiei și țara a pășit pragul unei ere noi.

De atunci au trecut două decenii, timp în care Partidul Comunist Român a stat de strajă intereselor României noastre, organizînd o economie înfloritoare cum nu cugetaseră să viseze nici cei mai îndrăzneți dintre înaintașii care și-au înscris cu slavă numele în istoria patriei. Aceleași gînduri pline de răspundere pentru prezentul și viitorul României au călăuzit lucrările Conferinței Naționale a Partidului Comunist Român, care s-au încheiat cu citeva zile în urmă. Și cugetele tuturor cetățenilor Patriei au fost cuprinse de un entuziasm nemărginit pentru perspectivele luminoase deschise, ca niște largi ferestre, către viitor, de lucrările Conferinței.

Se zice să orice operă de geniu derivă din entuziasm, iar entuziasmul este cea mai înaltă formă a sincerității. Și cînd această sinceritate și acest entuziasm cuprinde masele de milioane ale unui popor, izbînda este neîndoielnică și

foarte aproape. Experiența istoriei ne arată că o guvernare nu poate să aibă o bază solidă decît dacă este fundată pe consimțămîntul majorității. Ori, în cazul României, a României noastre noi, aflată în pragul celui de-al treilea deceniu de existență a ei ca Republică, consimțămîntul față de politica Partidului Comunist Român a fost dat de unanimitatea poporului.

Scriam mai sus că entuziasmul este cea mai desăvirșită formă a sincerității. Mai trebuie adăugat că entuziaștii se înțeleg repede între ei. Așa se explică cu siguranță și sentimentul acesta de solidaritate, de înțelegere totală, de unitate de nezdruccinat a poporului nostru în jurul Partidului.

Se-implinesc visurile lui Eminescu, de acum, exact, o sută de ani.

„Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie
Ținără mireasă, mamă cu amor!
Fiii tăi trăiască numai în frăție
Ca a nopții stele, ca a zilei zori,
Viața în vecie, glorie, bucurie,
Arme cu tărie, suflet românesc
Vis de vitejie, fală și mîndrie
Dulce Românie, asta ți-o doresc”.

Este meritul Partidului Comunist Român, a politicii lui înțelepte și clarvăzătoare de a fi dat poporului român perspectiva viitorului său luminos.

CONSTANTIN PRISNEA

Casa

memorială

„G. Topîrceanu“

Incepînd cu mijlocul lunii decembrie a.c., iubitorii de toate vîrstele ai operei lui G. Topîrceanu au posibilitatea să cunoască, pe bază de documente, viața și activitatea aceluia care a rămas neuitat prin umorul pe care-l revarsă în balade și parodii.

Pentru autorul „Baladelor vesele și triste“, care a păstrat o taină asupra celor petrecute „în scurtul popas al vieții“ sale și mai ales asupra anilor de copilărie, Casa memorială de la Nămăești-Muscel, satul de baștină al poetului, vine să completeze unele goluri din biografie, unele amănunte semnificative legate de laboratorul intim de creație poetică, prietenii literare, „selecția literară“ a operei lui de către posteritate, înlăturarea unor controverse etc.

Este cunoscut că talentatul umorist a păstrat și a insistat să se păstreze asupra originii sale o desăvîrșită tăcere, lăsînd ca posteritatea să-l identifice și să-i stabilească locul pe scara valorilor poeziei românești. În acest sens, e ilustrativă insistența poetului către P. Locusteanu, de a nu-i face „nici un fel de biografie“, cu ocazia întocmirii unei antologii a „Umorului românesc“. Sintetizînd documentele istoriei și criticii literare de pînă acum, Muzeul memorial de la Nămăești aduce lucruri și fapte inedite.

Această împlinire postumă, care se înscrie ca o adevărată creație estetică, potrivit căruia numai imparțialitatea posterității îi poate da avizul de consacrare, vine să omagieze pe cel care s-a simțit atît de legat de pămîntul românesc. Primul panou al expoziției cuprinde, în citat, o confesiune a poetului crescut pe aceste meleaguri: „Mă simt legat de pămîntul pe care am copilărit și de trecutul poporului din care fac parte prin rădăcini care-și întind firisoarele pînă la păstorii din vremea lui Tugomir Basarab“.

Prin documente autentice e prezentată nașterea poetului, peregrinările pămîntului prin țară pînă la stabilirea în satul Nămăești, îndeletnicirile părinților, afinitățile temperamentale dintre părinți și viitorul poet, moștenirea spiritului ironic și dragostea pentru viețuitoarele mici de la Ion Topîrceanu etc.

Un loc deosebit ocupă în expoziție „Pasiunile literare ale elevului G. Topîrceanu“ (Stendhal, Byron, Boccaccio, Dușu Zamfirescu).

Mai multe documente conturează „Perioada bucureșteană“ cînd poetul, silit să-și ciștige existența, începe viața „proletarului intelectual“, a „chiriașului grăbit“ cu slujbe nesigure.

Tot în această perioadă se integrează corespondența poetului cu mentorul „Vieții românești“, G. Ibrăileanu, din care reies stăruitoarele invitații ale acestuia către poet de a veni la revista ieșeană, cărora le dă curs după cinci ani de peregrinări prin redacțiile bucureștene.

Poetul a fost atras de „Viața Românească“, de atitudinea ei de simpatie pentru țărănul obidit și de prestigiul revistei în coloanele căreia semnau cele mai valoroase condeie ale vremii: M. Sadoveanu, G. Coșbuc, Vlahuță, Delavrancea, D. Anghel, O. Goga, Șt. O. Iosif ș.a.

Cîteva documente dezvăluie atitudinea poetului față de cosmopolitismul eurentelor moderniste, principalul obiectiv al polemicilor sale, precum și poziția sa de luptător înflăcărat pentru apărarea tradiției și literaturii naționale.

Prietenia poetului cu scriitorii: M. Sadoveanu, M. Sevastos, Garabet

Ibrăileanu, Panait Istrati ș.a. — este ilustrată prin numeroase fotografii din epocă, cărți cu dedicație, fragmente memorialistice, scrisori personale cu scriitorii vremii. De asemenea, este ilustrată prietenia sa cu poeta ieșeană Otilia Cazimir.

Muzeul memorial G. Topîrceanu, în tema „Posteritate“ cuprinde aprecierile făcute de critica și istoria literară cu privire la valoarea operei sale, distincțiile obținute de poet pentru merite literare și tabelul celor 20 de exemplare din volumele editate etc.

Sînt redată în cadrul acestei teme aprecierile criticilor și istoricilor literari: George Călinescu, Mihail Ralea, Garabet Ibrăileanu, Al. Săndulescu, ale scriitorului Liviu Rebreanu ș.a.

Din aprecierile criticii literare antume și postume, reținute la capitolul „Posteritatea“, cea mai semnificativă pentru poet mi se pare cea a lui G. Ibrăileanu: „În știința de a scrie — căci este o știință a scrisului — domnul Topîrceanu este astăzi fără rival“. (Iași, 1920 n.n.).

Topîrceanu rămîne unul dintre cei mai cunoscuți și mai iubiți poeți ai literaturii noastre. Numele lui e îndrăgît de cititorii de toate vîrstele. Organizarea, pe fondul unei tematici științifice, a Muzeului memorial G. Topîrceanu de la Nămăești-Muscel, se înscrie ca un ecou peste vreme al credinței poetului în aprecierea operei sale de către urmași.

Prof. MOISE DRAGOMIR

Echipa de jocuri din Borlova Caransebeș

Dansatorii din Pîrteștii de Jos

Cu aproximativ șapte decenii în urmă, un țărăn inimos și talentat din Pîrteștii de Jos, raionul Gura Humorului, a înființat pentru prima oară în partea locului o echipă de dansuri populare. Bătrînii satului, care încă își amintesc de Gheorghe Turcă, organizatorul unor memorabile hore duminicale, povestesc despre succesele primelor serii de dansatori pe scenele din localitate, din sate vecine, despre aprecierile unanime ale spectatorilor din orașele Gura Humorului, Rădăuți, Siret, Cimpulung Moldovenesc și Suceava, cu prilejul unor confruntări folclorice. De asemenea, nu există om în sat care să nu-și spună cuvinte de laudă despre animatorii și fruntașii din vremea din urmă — Gheorghe Lăzăreanu, Tudose Ilie a lui Dărut, Longhin Tudose, zis Luncută, ta-

Cartea într-un sat de pe Someș

Cu aproape două decenii în urmă, după cîteva luni de la proclamarea Republicii, printre coletele conținînd cîteva cărți expediate din București în cadrul acțiunii de organizare a bibliotecilor satești, unul purta adresa primăriei din comuna Cițcău, pe atunci județul Someș. Era un pachet cu circa 80 de cărți, un fond mai mult decît modest cu care se pornea la infiriparea unei biblioteci și în această localitate.

Dacă treci azi prin Cițcău — comună în care cu două decenii în urmă cele cîteva volume trimise din București însemnau primii soli ai unei vaste acțiuni culturale pe care partidul și statul începeau s-o desfășoare la sate — nu se poate să nu-ți atragă atenția două clădiri impunătoare. Una cu etaj care domină centrul. E sediul cîminului cultural, al bibliotecii și al cinematografului. Cealaltă — Clubul Tineretului, o construcție nouă, frumoasă, unde au loc serile cultural-distractive ale tinerilor din comună. Etajul cîminului este folosit pentru expoziții de artă plastică, în prezent găzduind una intitulată Plastică clujană.

Biblioteca ce s-a infiripat cu 20 de ani în urmă a devenit azi un adevărat focar de cultură, de educație a sateșilor. Ea dispune de un depozit adecvat, de o sală de împrumut și de lectură. De la cele cîteva volume de care dis-

punea în primii ani de existență, fondul de cărți s-a ridicat în prezent la circa 6000. În acest an biblioteca are 1952 de cititori și a difuzat 20000 de cărți în rîndurile cooperativelor din comună. Cifrele de mai sus indică în bună măsură și ele singure marile progrese realizate în răspîndirea științei și culturii, în anii Republicii, în această localitate de pe valea Someșului.

Dar biblioteca din Cițcău (bibliotecă Iuliana Mureșanu cu un stagiu de aproape zece ani) desfășoară în rîndurile sateșilor și o largă acțiune de masă cu cartea. În ultima vreme, printre manifestările care au ciștigat aprecierea publicului se numără concursurile cineștie ciștigă pe teme ca Creșterea producției de grâu în cooperativa din comună, concursul literar Viața și opera lui Liviu Rebreanu.

În întîmpinarea aniversării a 20 de ani de la proclamarea Republicii, bibliotecă, sprijinită de intelectuali din comună, a organizat și o reușită seară literară intitulată Republică, măreață vatră, Republică biruitoare, o călătorie pe hartă: Douăzeci de ani de realizări în regiunea Cluj și, împreună cu cîminul cultural, a pregătit montajul literar Cîntarea României care va fi prezentat sateșilor în ziua aniversării Republicii.

I. RADU

neasca. Repertoriul formației de dansuri este totodată îmbogățit cu noi jocuri locale: Roata, Cotita, Ciobănașul, Cărășelul, Bătuta, Tărăneasca, Plesnita, Coșnenuța, Pîrteșteanca și altele. Dansatorii din Pîrteștii de Jos, cu frumusețea lor fizică — oglindă de altfel a unui suflet la fel de frumos și sănătos — impunînd prin grație și sobrietate, prin coloritul sclipitor al costumelor, dar mai ales prin autenticitatea unui valoros repertoriu de jocuri pline de vigoare și dinamism, își transmit ceva din strălucirea și farmecul melezurilor bucovinene, vechi leagăn al frumuseții.

AURELIAN CIORNEI
metodist coregraf la Casa regională
a creației populare Suceava

Bogat an cultural la Chizătău

Chizătău. Sat însemnat pe harta muzicii vocale bănățene încă de acum 11 decenii, cînd a luat ființă aici vestita formație corală care, primenită generație de generație, a desfășurat tot timpul o activitate pilduitoare. În finala celui de al VIII-lea Concurs, s-a prezentat fără cusur, lăsînd — pentru a cita oară? — o bună impresie.

La 1200 de suflete, Chizătău numără 120 de coriști. Fiecare al zecelea locuitor este, așadar, prieten al muzicii. Repetițiile se țin de două ori pe săptămînă, sub bagheta compozitorului timișorean S. Ilin. Cazuri de absențe nemotivate nu se cunosc. Nici nu s-ar împăca cu conduita unei formații finaliste.

Deși corul absoarbe atîtea talente, satul mai are disponibilități și pentru alte formații artistice: echipă de dansuri, brigadă și taraf.

În acest an, scena cîminului din Chizătău a găzduit și spectacole ale unor formații profesionale: mari orchestre din Timișoara, Arad și Caransebeș, Ansamblul sîrbesc de cîntece și jocuri, Circul de stat din Arad și altele care, uneori, au făcut ca sala de 428 locuri să fie neîncăpătoare.

Din organizarea spectacolelor cu încasări, cîminul cultural a realizat venituri de circa 20000 lei. Cooperatorul agricol Mihai Avasiloaie — administratorul benevol, omul

„cu cheia și lăcata“ al acestei unități culturale atît de active — ne-a dat relații amănunțite privind folosirea fondurilor extra-bugetare: s-au cumpărat perdele (36 m. p.), scaune pentru sala de repetiții (50 buc.), un magnetofon „Mambo“ (3550 lei), s-a plătit lumina electrică și reparatul unor instrumente muzicale. O parte din fonduri vor fi folosite la supraetajarea sau lărgirea cîminului, lucrare votată de adunarea populară pentru anul ce vine și care îi va găsi pe cooperatorii agricoli din Chizătău sîrbătorind revelionul în sala cea mare, cu toată veselia și cu tot fastul cuvenit.

N. C.

GÎNDURI PENTRU ANIVERSARE

Cîte s-au petrecut în 20 de ani, cine le mai poate cuprinde în cuvînte? Mi-aduc aminte, — toți oamenii din sate își aduc aminte, — că pe atunci se purtau încă straine de cîneapă, că oamenii stăteau la lumina lămpii de gaz și că noi comuniștii ne sfătuiam cum putem croi satului acesta, moștenit de la bătrîni, o soartă pe măsura epocii pe care o trăim. În sat nu existau atunci forme socialiste de muncă. De la înființarea cooperativei agricole de producție am văzut însă cum ni se schimbă pas cu pas viața. Dar să vorbim despre prezent, despre ce-l preocupă azi pe țaranul nostru și vom înțelege mai bine măsura schimbărilor.

Sintem din tată în fiu cultivatori de porumb, dar anul acesta am obținut, pentru prima dată într-o viață de plugar, producția record la care rivneam: 9000 kg la hectar în cultură irigată. Recordul a fost obținut pe o suprafață de 50 ha Producția medie, în cultura mare, trece de 4500. Ne înfățișăm cu această izbîndă în fața sărbătorii Republicii. Dar și cu dorința de a face din recordul acesta o producție curentă. Am analizat și am ajuns cu toții la concluzia că este pe deplin posibil. Statul ne sprijină cu îngrășăminte, cu soiuri de mare productivitate, cu mijloace mecanizate. Ce ne rămîne nouă cooperativelor de făcut? Lucrări de întreținere fără cusur, recoltatul la timp și fără pierderi. Au fost depășite producțiile la toate culturile și în sectorul zootehnic, fapt pentru care valoarea fiecărei zile-muncă crește în acest an cu 10 lei. Aceasta nu numai pentru că a fost un „an bun” — cum spun unii, ci fiindcă există la oamenii noștri resurse de voință și pricepere care au fost puse în valoare. Se adevărește din nou temeiul poveștelor pe care partidul nu o dată ni le-a dat a pune întreaga zestre materială și morală de care dispunem în slujba întăririi economice a cooperativei, a îmbunătățirii traiului cooperativilor.

Încă din anul înființării, cooperativa agricolă se află într-un continuu progres. În 1963, producția de grîu nu trecea de 1600 kg. Cînd își aduc aminte de asta, oamenii zîmbesc. „Cum ne-am putut mulțumi cu atît?” — ne întrebăm — și întrebarea ne-o punem în fiecare an, fiindcă în nemulțumirea aceasta stă germele progresului. În ultimii patru ani, averea obștească s-a dublat ajungînd de la 9 la 18 milioane. Nu ar fi fost posibil dacă nu am fi mărit neînțecat producțiile în cîmp și pe fiecare cap de animal.

Organizarea cooperatistă a producției ne-a dat simțul prevederii. În fiecare an se investește din venitul global o parte în acțiuni care aduc noi venituri. Nimeni nu se opune acestui lucru fiindcă e la mîntea cocoșului că adevăratul gospodar nu consumă tot ce a agonisit. Cooperativa noastră a cheltuit aproape 4 milioane lei cu lucrările de irigare. Înainte de a porni la o astfel de treabă îndrăzneală, ne-am adunat, am judecat și am hotărît. Azi valoarea sporului de producție la culturile irigate trece de un milion și jumătate. La sfîrșitul anului viitor, întreaga sumă cheltuită va fi amortizată. De acolo înainte vom merge numai în cîștig.

E o datorie de agricultor modern să ne întrebăm de asemenea: „Înaintăm în ritmul cuvenit? Ce stîngherește, ce influențează acest ritm?” Credem că pentru a-l grăbi e necesară o mai bună redistribuire a cadrelor de specialiști. Avem în prezent un singur inginer agronom care se ocupă și de cîmp și de legumicultura și zootehnie. Ne lipsește, de asemenea, un hidroameliorator cu atît mai virtos cu cît irigațiile se extind. Pînă acum ne-a ajutat Gheorghe Zamfirache, lucrător din cîmp care a dovedit multă bunăvoință. Dar numai cu bunăvoința nu se poate, mai trebuie și știință. Ne mai stînjenește faptul că oficiul de legume nu respectă graficul stabilit pentru preluările de produse, fapt care duce la deprecierea acestora și la scăderea venitului. Tragem nădejde că în anul viitor vom pune capăt unor astfel de neajunsuri.

...Cum trăim noi așadar? În comună sînt două cooperative agricole puternice, opt școli cu peste o mie de elevi, grădiniță de copii, dispensar și altele. A cîncea parte din locuitorii satului au televizor. Acum 20 de ani, cum vă spusei, sînt mai purtau încă straie de cîneapă.

CRĂCIUN ACHIM

presedinte C.A.P. Birza,
raionul Băilești, regiunea Oltenia

Magazinul Universal din comuna Boreasa—Dobrogea

ÎN CINSTEA SĂRBĂTORII

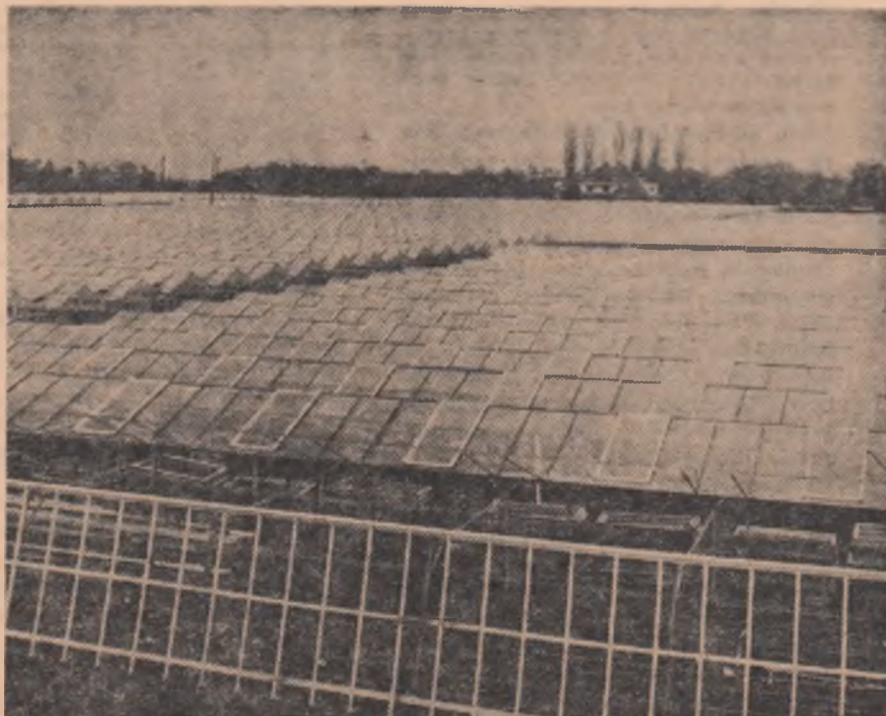
Sărbătoarea aniversării e apropiată. Și conștienți că tot ceea ce se înfăptuiește le aparține și se răsfrînge nemijlocit asupra vieții lor de astăzi și a generațiilor de mîine, oamenii muncii din întreaga țară întîmpină această scumpă aniversare cu bilanșuri demne de momentul istoric.

S-au îndeplinit sarcini de muncă și de creație, s-au depășit prevederi în producția bunurilor materiale și spirituale, s-au realizat economii și beneficii peste plan. De o lună și mai bine se raportează în fiecare zi: „In cîntea scumpei noastre Republici am îndeplinit sarcinile de plan. De azi înainte producem peste prevederi”. Și în această întrecere, prilej de afirmare a talentului, a hărniciei și priceperii, a încrederii nestrămutate în viitorul luminos al țării, muncitorii maramureșeni au realizat peste 150 de milioane lei economii și beneficii peste plan. La mijlocul acestei luni, un colectiv de muncitori de la oțelăria electrică a Combinatului siderurgic Hunedoara elaborau primele 25 tone oțel aliat peste plan. Cam în același timp, muncitorii de la „Clujana” fabrică de pielărie și încălțăminte din orașul al cărui nume îl poartă și-au îndeplinit toate sarcinile anuale. Economii și beneficiile suplimentare realizate se ridică

la peste 24 de milioane lei. La Brașov, Slatina, Govora, Galați, Craiova și în alte centre industriale, în întreprinderi agricole de stat și cooperatiste, același entuziasm, aceeași hotărîre animă pe toți: să se întrecă pe ei înșiși.

În această perioadă premergătoare aniversării, satele îmbracă și ele strale de sărbătoare. Acest an, al 20-lea de la proclamarea Republicii, se caracterizează și prin frumoasele rezultate obținute în întrecerea pentru buna gospodărire și înfrumusețarea a satului. Țăranii cooperatori, în frunte cu deputații, au efectuat milioane de ore de muncă patriotică. Au fost construite și amenajate trotuare, localuri social-culturale, zone verzi, baze sportive. Premiile acordate comunelor fruntașe însumează sute de mii de lei. Demne de subliniat sînt angajamentele luate în cadrul adunărilor festive pentru decernarea titlurilor de fruntași în gospodărirea satelor, angajamente care se referă la punerea în valoare a tuturor rezervelor locale.

Această activitate pe toate planurile și în toate zonele țării dovedește o dată mai mult profunzimea dragostei a poporului nostru față de partidul care îl călăuzește pe drumul înfloririi continue a patriei noastre, Republica Socialistă România.

Cîmp de sere la Otopeni—București

GOSPODĂRII DE PE TROTUȘ

De cum a ieșit în lumină, la Tg. Ocna, apa Trotușului își schimbă înfățișarea. Se domolește și pornește spre combinatele chimice din zare, calmă și pregătită să-și ducă toată zestrea de apă pentru ca să astîmpere setea coloșilor unde se prepară cauciucul. Verdele pădurilor este înlocuit cu cel al lanurilor, negrul pămîntului cu cel alb-gălbui al sării. Sarea se strecoară peste tot. În nisipul riului, în stîncile ce străjuiesc defileul, pe sub brazdele ogoarelor. Totul pare o masă informă, cu cristale strălucitoare, deasupra căreia dacă n-ar fi pămîntul reavăn, adus de ploii, cărat de om sau născut din frunzele căzute n-ar putea fi vorba de lanuri și recolte.

Și, cu toate acestea, în această împărăție a sării, an de an, cerealele și celelalte plante, fie că sînt industriale, medicinale sau furajere, se întind pe suprafețe tot mai întinse, zona aridă a Trotușului transformîndu-se într-un colț pitoresc și mînos, o zonă a fertilității deasupra unor multimilenare straturi de sare.

Nașterea acestor locuri s-a făcut în chinuri grele, căci pămîntul apare foarte frîmintat, cu dealuri avînd pante lungi și înalte, dar și șesuri culcate leneș pe malul apei supranumită „a chimiștilor”. Mina omului a schimbat natura pămînturilor. Ca în atîtea locuri în țară, se desfășoară și aici o neostenită muncă de innobilare a pămînturilor, de ridicare a lor la rangul celor cultivabile. Ameliorările funciare cer răbdare, perseverență. Căci, chiar atunci cînd la orizont mijește speranța îndreptățită a unor recolte bogate, oamenii nu încetează să privească solul cu îngăduință, să nu-l încarce cu poveri cerealiere fiindcă s-ar putea să nu le poată duce. De aceea îi încredințează treburi mai ușoare. Bunăoară s-a experimentat cu succes o plantă mai puțin pretențioasă — inul pentru ulei. Experimentarea s-a făcut la cooperativa agricolă din Birsănești și rezultatele au fost mulțumitoare. În cîțiva ani, această cultură neobișnuită prin partea locului a căpătat amploare. Mai toate cooperativele și-au prevăzut suprafețele semănată cu in pentru ulei, constatînd că aduce venituri mari și că nu cere multe brațe de muncă, lucrările de întreținere fiind reduse. Iată cum în peisajul vegetal al acestor locuri s-a împămîntenit o plantă nouă, sosită din altă parte a țării.

Aprovizionarea uzinelor din orașul Gh. Gheorghiu-Dej a deschis mari posibilități pentru cultura legumelor și zarzavaturilor. Tg. Ocna și Slănicul au nevoie anual de circa 14000 tone de legume și zarzavaturi din care practic nu se pot produce decît maximum 2000 tone. Prin folosirea reziduurilor de termoficare se va putea înjgheba un complex sistematic de sere. Și în anul viitor serele vor produce.

Mai în glumă, mai în serios, despre Valea Trotușului se spune că este litoralul mediteranean băcăoan: primăvara sosește mai devreme, toamna vine mai tîrziu. Situația aceasta a dat naștere unei idei: ce-ar fi dacă pe terenurile accidentate (și acestea sînt berechet!) s-ar cultiva pomi și vie? Ideea a fost pusă în aplicare și iată că la Căiuți, la Tg. Trotuș și în alte comune se vîd livezi și vie pe o suprafață de 1576 hectare. Tatonările au arătat că pe Valea Trotușului se poate crea și un bazin de piersici pe o întindere de aproape 500 ha. Nu va trece mult și vom auzi vorbindu-se despre piersicile de Trotuș.

La cote înalte, încep alte culturi — cele de plante furajere, amănajările de pășuni. Pe dealurile Cașinului, la Gura Văii, la Brătîla sau Dumbrava, iarba favorizează creșterea oilor cu lînă fină și semifină, astfel că pînă în 1970 să se ajungă la 30000 de capete.

Fiecare palmă de pămînt capătă valoare. Totul este cîntărit și socotit astfel încît satele din această zonă să-și piardă faima de așezări pe cîmpuri și dealuri de sare.

CONST. ȘERBAN

COMPLEXUL „TELEAJEN“

Teleajenul ne petrece pînă aproape de poarta rafinării, pe care oamenii au și uitat cum o chema cu două decenii în urmă. Și e firesc. Fastuoasele instalații în care noul e atît de prezent nu-i mai lasă trecutului decît un loc neînsemnat. Nu se mai poate vorbi despre trecut aci decît ca un prilej pentru eventuale comparații. De fapt ei, oamenii Prahovei, nu-i spuneau nici atunci așa cum o botezără patronii „Româno-americană“ ci simplu și firesc „Teleajen“ — fiindcă era aci, pe malul rîului, anticipînd în felul acesta fără să știe, o eră și constînd un drept de neînstrăinat. Apa venită din sus impunea mai mult respect decît toate încercările celor care hotărîseră să schimbe geografia unor locuri pline de istorie. Nu cunosc imaginea fostei întreprinderi dar mergînd la cifre aș încerca totuși o comparație.

— Cîte produse petrolifere exportăm în prezent?

Întrebarea e pusă unui inginer tînăr care nu bănuiește unde bat gîndurile.

— O sută șazeci! — răspunde el. Și-adaugă numaidecît: — În 45 de țări ale globului...

Privesc spre coloanele argintii ridicare vertical și cu un sentiment aproape sfios — impus de ideea de masivitate și grandoare, măsur cimpul de trei sute de hectare pe care se plimbă acest labirint modern de conducte. Cred că puse cap la cap depășesc cinci kilometri.

Complexul de pe Teleajen a făcut așadar din România, țara cu cea mai mare producție de uleiuri industriale din Europa! E un fapt real pe care l-a consemnat demult și-l comentează încă presa internațională. Dar și ceva intrat

de acum în obișnuit. Uleiuri industriale fine — expediate în ambalaje pe care nu mai scrie nici „Gargoyl“ nici „Mobyoil“ ci simplu de tot: „Ulei românesc“ sau: fabricat în R.S.R.

Ar trebui poate amintite o parte din acele țări consumatoare, deoarece multe din ele se impun printr-o tradiție tehnică de sute de ani. Ar trebui știute mulțumirile lor pentru calitatea acestor uleiuri și comenzile mereu mai mari care o subliniază. E un sentiment de mîndrie justificată în fața realizărilor, dar acest sentiment, firesc și legitim, e temperat de conștiința că ceea ce am făurit pînă acum — e doar începutul.

Fantezia oamenilor deschide mereu alte orizonturi, pasiunea schimbă visele în realități palpabile și — în fiecare mișcare spre verticală a diagramelor, e un nou salt al ideilor ce se ramifică și se amplifică mereu.

Ceea ce vezi azi la Teleajen ar fi putut fi socotit ieri de neînfăptuit sau — în cel mai fericit caz — o fantezie. Dar ceea ce se vede acum e o realitate vie. Peste locurile unde numai cu un deceniu în urmă se mai lăfăiau castraveții și verzele, țîșnesc coloane în care auzi cum fierbe la 400 de grade țîșnește. Și, privind sutele de recipiente prin care coboară acele uleiuri, cine nu se gîndește, măcar în treacăt, la prețurile de jaf cu care veneau ele pînă mai ieri importate de peste hotare? Drumul lung — epopeic — al țîșnelui românesc, plimbat prin Occident și trimis înapoi innobilat cu „oil“ în coadă, (dar cu ce prețuri!) obligă la reflecție.

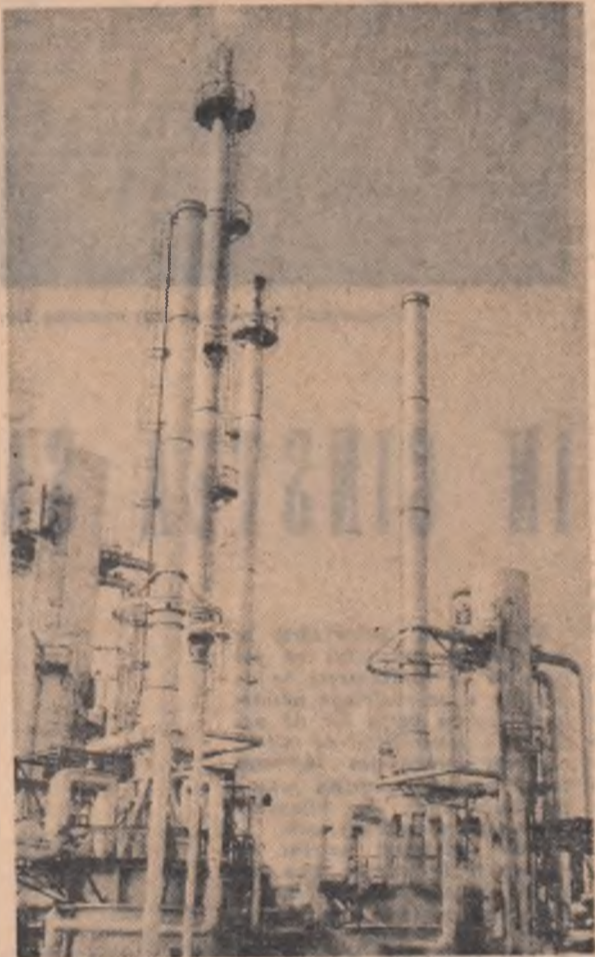
Drumul său de azi e scurt, ca un salt la verticală. Tîșnit din adîncurile pămîntului ro-

mănesc iată-l în capcana labirintică a așa-zisului „Bloc de ulei“ — de unde iese ferchezuit și nou născut, în cîteva sute de infășșări și trimis spre țări care numai cu un deceniu în urmă ne mai socoteau încă agrari. Sînt realități care vorbesc prin graiul sever al cifrelor. O repetăm fiindcă ne place tare mult: „160 de produse, în 45 de țări“: Anglia, Germania, Franța, Suedia, Elveția. ca să dăm doar cîteva nume din Europa răminind ca lista (pînă la 45) să fie completată cu altele de pe con-

tinent sau de pe celelalte continente.

In preajma marilor coloane și artere de bronz, mai dăinuie o amintire... Învăluit în umbra unor arbori exotici — un parc de vile aparținînd pe vremuri foștilor stăpîni, estompate azi de fîlnicia noilor construcții, vorbesc oamenilor despre acel trecut. Printr-un fel de tradiție din care nu lipsește ironia, ploieștenii îi mai zic uneori acestui colț: „Raiul“.

N. D. CARPEN

Note de lectură

GEORGE
DEMETRU PAN:

Dincolo de mine însuși

Ultimul volum de versuri al lui George Demetru Pan se intitulează: Dincolo de mine însuși și se înscrie pe linia ascendentă a liricii sale. Poezia Neodihna definește de la început dorința inimii lui: Pururi, știu, și-or fi o rană / dacă tac, ori de ezit / e-n idealul împlinit / marea ta umană.

Altă armă nu aveam este poezia care-l arată pe poet așa cum este astăzi și cum a fost în trecut: Am țînut o stea pe umăr / cît gingașa colibri — / a zburat; cînd reveni, / sori află... fără de număr.

De altfel tema se repetă sub diferite forme, dînd o pregnanță și mai mare zbuciumului acestui neliniștit al generației sale care ca toți plopii a simțit mai înainte trandafirilor aspirarea crivățului din zonele înalte.

Tineretii din vis este una din piesele în care poetul lasă să se întrevadă amărăciunea: Acum cînd zace-n colb tot ce-am urît / răsplată mea e că te-am regăsit — / cînd codrul inimii, posomorît, / doinește templei: de ce-mbraci argint?

Exemplele din poezia lui George Demetru Pan ar putea fi multe sau prea multe. Cititorul, însă, va ști și va găsi frumuseți pe care să le culeagă. Cartea este presărată cu idei. El „se știe egal cu frunza, rădăcina sa este timpul și are cheia inimii omului nou“.

Dincolo de mine însuși este cartea care se recomandă singură iar cuvintele noastre despre ea nu formează decît fișe de istorie literară.

V. CARIANOPOL

SZASZ JANOS:

Răspunsul

Novela „Răspunsul“ de Szasz Janos se constituie din scrisorile unui cercetător de la un laborator de chimie către soția lui, care l-a părăsit cu cîva timp în urmă. Parcurgerea lor scoate la iveală cauzele acestei neînțelegeri cu urmări atît de grave în viața celor doi. Cine-i vinovatul? De ce s-a întîmplat astfel? Căutînd răspuns la aceste întrebări, eroul adună date și fapte din trecutul fiecăruia dintre ei, le comentează și le explică. Scriitorul pare să nu se amestece în drama lui familiară, lăsîndu-l să afle singur adevărul. Și cînd îl descoperă — izolarea, egoismul și vanitatea lui — răspunsul atît de așteptat vine prompt: Katii, cea care „a rămas în centrul vieții sale“, se va întoarce, și împreună vor începe o altă viață. Pentru că, după cum spune eroul povestirii, „fără dragoste, într-adevăr, doi oameni nu au de ce să trăiască împreună, fără dragoste nici nu merită să trăiești“.

C. PĂDUREANU

Uniunile și inițiativa gospodărească

În cele ce urmează nu-mi propun să enumăr, pur și simplu, niște realizări, ci să scot în evidență spiritul de inițiativă gospodărească care devine tratat o trăsătură dominantă a masei de cooperatori. Ea se manifestă cu deosebire în căutarea și mai buna folosire a resurselor proprii fiecărei unități. Coordonarea eforturilor și inițiativei cooperativelor agricole de către uniunile C.A.P., au asigurat acțiunilor întreprinse un randament superior. Dacă de pildă s-au putut termina toate construcțiile prevăzute pentru anul în curs, aceasta se datorește faptului că materialul lemnos rezultat în urma unor defrișări din raioanele de munte a fost dirijat către cele de șes. (Tirnaveni și Reghin). Terminarea tuturor construcțiilor este și urmarea faptului că la peste 100 de cooperative agricole s-au înființat cărămîdării proprii. E un lucru care are însemnătatea lui fiindcă nu trebuie uitat că înainte cu ani unitățile agricole obișnuiau să cumpere cărămizi.

Inițiativa gospodărească ia forma cea mai concretă în activitățile anexe. Pe întreg anul cooperativele agricole din regiune au obținut un venit de peste 40 milioane lei din întreprinderile anexe. Știați de pildă, că Cenașul de Cîmpie și Chendiul Mare livrează la export coșuri de papură (împodobite cu un gust remarcabil) în valoare de 2 milioane lei anual? Ce au avut ei de valorificat aici? Meșteșugul tradițional al coșarilor. Sînt vechi împletitori de coșuri din pînășă de

porumb. Papura o aduc tocmai din Deltă. Un magazin intercooperatist în Odorhei desface produsele meșteșugarilor în lemn și ale coșarilor din raioanele Odorhei, Reghin și Toplița. S-a putut renunța astfel la „serviciile“ intermediarilor care percepeau 12 la sută remiză. Facă oricine socoteala: la un rulaj de 40 milioane lei marfă ei încasau într-un an 3.6 milioane lei bani care rămîn acum în buzunarele cooperativelor. Bani economisiți nu vor fi puși la păstrare ci investiți. Se preconizează ridicarea a două uscătorii de prune de mare capacitate pentru uzul mai multor cooperative.

Din surplusul de produse cerealiere ale cooperativele agricole excedentare se creează anual fonduri de intrajutorare pentru unitățile deficitare din cauza calamităților. (Cum s-a întîmplat la Bogata-Luduș unde au fost compromise 700 de hectare de grâu). Celor aflați în astfel de situații li se împrumută pentru sîmînță și consum, dacă e cazul, cantitatea de cereale necesară. Acțiunea îmbracă un dublu aspect, cel economic și cel al bunelor raporturi dintre oameni.

Documentele Conferinței Naționale a Partidului au scos în evidență din nou rolul uniunilor cooperatiste în organizarea inițiativei unităților pe care au sarcina să le îndrumeze. Certificatul de calitate pe care-l acordăm la capătul unui an de muncă uniunilor din regiunea noastră se bazează tocmai pe acest fapt. Generalizarea principiului cointeresării materiale în sectoarele zootehnice ale cooperativele agricole a

pus în cele mai multe locuri capăt fluctuației. Și fiindcă venitul îngrijitorilor de animale depinde de producția de lapte și carne și de modul de furajare în ultima instanță, s-au folosit mai intens în hrana animalelor melasa și borhotul de sfeclă. Curios este că ele existau în cantități mari la fabricile de zahăr din Luduș și Tg. Mureș și multe unități nu le solicitau.

Chestiunea cea mai arzătoare pentru noi este însă cea a pregătirii cadrelor. E știut — și faptul se întîlnește și în alte regiuni — că unii dintre președinții bat pasul pe loc plătînd tribut rutinei și bazîndu-se mai mult pe cunoștințele empirice acumulate în viața lor de plugari. Dar ritmul nostru cere, după cum s-a văzut, ceva mai mult. Ce-au făcut aici uniunile? Ce mai pot face? În anul care a trecut și în cel care urmează la Casa agronomului de la Iernut vor fi pregătiți președinții de C.A.P. Obligația noastră este să urmărim calitatea acestei pregătiri. De asemenea, să sprijinim totodată promovarea în locurile unde se decide soarta producției agricole a celor cu o pregătire teoretică și experiență practică în producție, cu autoritate morală în fața cooperativelor.

Rezervele de care vorbim atît de des, ascunse în pămînt și în mintea oamenilor, pot fi aduse mai repede la lumină și cu folos pentru toți. Iată ce avem de făcut înainte de toate în anul care vine.

VIRGIL BORA

vicepreședinte al Uniunii cooperativele agricole de producție din regiunea Mureș-Autonomă Maghiară

REPUBLICA

Republica, măreață vatră.

Cuvîntul îl avem de la strămoșii romani și înseamnă statul unde conducerea este aleasă de cetățeni care participă la treburile obștești prin reprezentanți aleși ca să formeze o adunare numită legislativă. La romani chiar împăratul era ales sau recunoscut de senat.

La români, de la începutul organizării statelor, nu s-au format dinastii puternice, ca în țările din apus sau din răsărit. E-adevărat: domnul trebuia să fie „os de domn”. De aceea, de multe ori, domni au fost puși și fii naturali ai voievozilor. Unii de-o impresiune vrednică, ca de-o pildă Petru Rareș, fiul lui Ștefan cel Mare cu Maria Rareș. Alții au fost nevrednici a se numi conducători de țară. Și-aș numi pe Iancu, poreclit Sasul sau pe Ștefan zis Surdul. Toți puteau legitima originea domnească, „osul de domn”: dar prea puțini puteau dovedi mai multă vrednicie în ocîrmuire.

Trebuie să spunem că chiar la luarea tronului, se obișnuia să fie întrebată țara. După ce l-a înfrînt pe cîmpul de bătaie pe ucigașul părintelui său, pe acel Petru Aron, Ștefan cel Mare, cum scrie cronicarul, a adunat țara, adică „boierii țării și mari și mici și altă curte mărunță... la locul ce se cheamă Direptate (lingă Suceava), și i-au întrebat pe toți, este cu voia lor tuturor să le fie domn?”.

Poporul român n-a avut, cum se spune, un cult dinastic. Regii din urmă au încercat să fabrice un cult artificial, comandat. Dar, fără nici o izbîndă. Dacă a admirat ceva, românul a admirat vrednicia, deșteptăciunea, cinstea, frumusețea personală, nu obîrșia. Un străvechi proverb chiar zice: „degeaba tată-su-i domn, dacă el e neom”.

Chiar poporul din Transilvania, atunci cînd s-a răscolit sub conducerea lui Gheorghe Doja, în 1514, „a proclamat republica, desființarea nobilimii și suveranitatea poporului”.

În cartea lui numită „Descrierea Moldovei”, Dimitrie Cantemir scrie că unele ținuturi, cum e Vrancea, Dornele sau Cîmpulung moldovenesc, erau adevărate „republici” prin libertățile și felul de conducere al oamenilor.

Chiar atunci cînd Horea și-a îndemnat firtații la luptă împotriva nemeșimii maghiare, ei au strigat, așa cum aveau să strige șapte ani după aceasta soldații republicii franceze: „Război castelelor, pace bordeielor”. Adică un strigăt popular, republican.

Iar atunci cînd cărturarii au scris în cărțile lor despre „Conștiința națională”, alegînd-o bob cu bob din sufletul larg și străbun al poporului, Ion Budai Deleanu își bătea joc de monarhii nevrednici și aprecia republica drept o „dulce mamă”, „o stăpînire unde, precum norodul așa și cei aleși din norod să aibă cuvînt și sfat la trebile țării de obște”. Iar la 1848, revoluționarii și guvernul provizoriu au instaurat în Țara Românească republica, deși n-au numit-o așa. În proclamația de la Islaz se spunea: „Domnia nu e un drept de moștenire a nici unei familii, domnia este a patriei”. Sau: „domnul nu a fost, nici nu este prinț; domn e tot cetățeanul, domn e și capul țării”.

Pașoptiștii n-au putut numi, chiar în acele zile ale revoluției, republica — republică. Prea ar fi stîrnit minia sultanului. Dar au făcut, cu îndrăzneală, educație republicană. Ca de pildă Bălcescu, în „Manualul bunului român”. A propovăduit „republica democratică”, formă de stat ideală, unde „poporul e suveran”. Tot prea iubitul și luminosul nostru Bălcescu scria atunci: „Cea mai mare dobitocie ar fi ca românii, după ce își vor cîștiga cu singele libertatea lor, căci altfel nu se poate cîștiga libertatea, să meargă de bună voia lor să se dea pe vecie sau pe viață unui domn, crai sau împărat, care să-i joace. să-l chinuiască, și să-l despoaie după cum i-o fi voia și după firea cea rea a domnitorilor, a crailor, și a împăraților”.

Republicani au fost și Bolliac, și

C. A. Rosetti, și Eliade Rădulescu și Simion Bărnuțiu. Chiar Cuza Vodă, domn ales, „alesul națiunii”, a ocîrmuit ca un om popular, ca un fel de președinte de republică, nu ca un monarh cu ifose și mofturi. Totuși, la 11 februarie 1866, reprezentanții moșierimii s-au înțeles cu ai burgheziei, l-au îndepărtat, cu brutalitate pe Cuza „omul poporului”. Și l-au adus în locu-i pe Carol de Hohenzollern.

Mulți cărturari și oameni de bun simț au strigat împotriva acestei silnicii. Au strigat împotriva dinastiei străine. Cum întreba un bătrîn din satul meu: „Ce fel de Românie-i asta cu un neamț în cap?”

A funcționat, tot timpul, din 1866 pînă în 1947, o întreagă mișcare anti-dinastică, îndreptată împotriva clicii monarhice și împotriva afacerismului familiei Hohenzollern, străină de țară, mai ales al lui Carol al II-lea. Acesta a fost unul din cei mai odioși monarhi pe care i-a pomenit istoria. N-a făcut decît afaceri și potlogării. A pus la închisoare tot ce era democrat. A guvernat numai ca să stoarcă din țară cît mai multe averi. De aceea n-a adus poporului decît nenorociri și umilințe. Firesc era ca oamenii de cultură, toți oamenii iubitori de popor să dorească, să urmărească, să lupte pentru îndepărtarea monarhiei și instaurarea republicii. Caragiale și Bogdan Petriceicu Hasdeu, Alexandru Macedonski și N. D. Cocea, George Coșbuc, Alexandru Vlahuță și Tudor Arghezi au scris, cu minie, împotriva minciunei care „stă cu regele la masă”, împotriva jafului acestor „mari farsori” care au fost Hohenzollernii slujiiți de „mari gogomani”. Dar mai mult ca oricine, oamenii muncii din țara noastră au dus o luptă consecventă, dîră, eroică, împotriva monarhiei și pentru republică. Muncitorii au fost, sint și vor fi apărători ai libertății, ai omeniei, ai bunei stări, ai democrației, ai socialismului. Ori, monarhii nesocotesc sau dușmănesc, calcă în picioare sau urăsc toate aceste mari deziderate muncitorești și populare. De aceea între socialism și monarhie a fost totdeauna o contradicție, o luptă pe viață și pe moarte. „Cine zice socialism, scria o gazetă muncitorească încă din 1885, nu poate să nu înțeleagă și republică”. Suferințele și exploatarea îndurate sub regimul burghezo-moșieresc care avea un monarh în vîrf îi făceau pe muncitori să scrie despre regi și împărați în aceeași gazetă: „Clopotul de jale va suna curînd căderea voastră! Și noi, pe credința noastră de revoluționari, vă jurăm că sintem siguri că muncitorii din toată lumea vor trage hora peste toate tronurile”.

Lozinca „Trăiască Republica!” a răsunat în cele mai însemnate din manifestările muncitorilor români. Iar azi, știe oricine, că Partidul Comunist Român a înălțat pe treapta cea mai înaltă, mai hotărîtă și mai științifică lupta pentru doborîrea monarhiei și pentru instaurarea republicii. Comuniștii au demascat, adesea cu prețul vieții, toate matrapazlicurile regilor, au arătat că monarhia este o formă de stat retrogradă, o fosilă a istoriei. La Congresul al V-lea al P.C.R. s-a demonstrat că a face revoluție în România înseamnă a doborî cu forța burghezo-moșierimea de la putere și a îndepărta, pentru totdeauna, monarhia, scutul exploatarei capitaliste. Numai răsturnînd monarhia, numai așezînd-o în muzeul istoriei, poporul putea scăpa de orice formă de exploatare, țara se elibera și își putea deschide cu entuziasm, cu înflăcărare, porțile noului și marelui viitor. Iar această răsturnare s-a făcut la 30 decembrie, acum douăzeci de ani, prin voința și lupta poporului condus de comuniști. De atunci, țara noastră e republică. Republică — măreață vatră a socialismului, a bunei stări, a demnității și libertății naționale.

DUMITRU ALMAȘ

Buciumașe din comuna bucovineană Botuș

PLAIURILE ȚĂRII

Sarmizegetusa

În jur nu erau nici mările nesfîrșite de griu și porumb ale Bărăganului, nici belșugul viilor Odobeștilor sau Cotnariului, nici livezile Piteștilor, nici ogoarele cu cartofi ale Bucovinei. În jur era pădure, suită semeț pe coastele repezi, iar trenulețul forestier se strecura gi-fiind și slobozind nori de aburi albi pe lingă piriul repede al vechii Sargeții. Eram în munții Orăștiei, pe locurile cumplitelor bătălii de acum aproape două milenii dintre daci și romani. Ce-i mina pe vitejii daci să-și ascundă atît de adînc în păduri și pripoare așezarea lor cea mai de seamă? Oare numai considerente militare și strategice? Numai faptul că valea îngustă a Sarmizegetusei putea fi cu ușurință apărată prin cetățile așezate pe piscurile ce o domină? Nu, nu se poate ca sufletul dac să fie redus numai la atît. Existau munți mai sălbatici, mai priporoși, mai greu accesibili care ar fi putut adăposti așezarea cea mai de seamă a dacilor. Considerentele militare n-au putut afirma în cumpănă cel mai greu. Dacii erau un popor liber care năzuia să trăiască în bună vecinătate cu toate semințiile din jur. Prietenia lor era căutată, credința cuvîntului lor vestită. De ce au urcat din valea Sargeții, cale

de aproape 40 de kilometri ca să duzeze altare și palate, într-un punct îndepărtat de belșugul toamnelor acestui pămînt românesc? Pentru că au găsit aici ceva la fel de prețuit ca bucatele, vinul, lemnul, aurul de care nu duceau lipsă. Au găsit aici frumusețea. O frumusețe sălbatică dar primitoare, aspră și blindă în același timp, puternică și gingașă totodată. Apa piriului murmură și acum cîntecul de atunci, doină lină în luminișuri, suier de minie peste bolovanii trecherilor înguste, horă veselă cînd scapă la lărgime. Pădurile primesc lumina soarelui și mireasma pămîntului și le cădelnițează peste lume cu dăruire neostoită. Iar trenul urcă, urcă, spre acele ruini dezgropate numai în parte de sub mormanele de molozuri, care poartă în ele dăltuite semnele vredniciei și priceperii străbune. De la Orăștie în sus, trenul forestier nu calcă numai pe prundul șinelor, nu risipește numai tăcerile poenilor, el intră în istorie și răscolește amintiri sfinte.

Și nu ne mirăm deloc cînd muncitorii pădurilor ne vorbesc despre bogățiile acestor plaiuri, aici la fel de depline ca pe întreg pămîntul țării.

VINICIU GAFIȚA

SOLISTUL
IOAN MOCUȚA

Ioan Mocuța — distins cu premiul I la faza regională Crișana a celui de-al VIII-lea Concurs al

artiștilor amatori, ca solist vocal, este tînăr. Are doar 19 ani.

L-am văzut deseori pe scena căminului cultural din Sintana, l-am ascultat, de asemenea, în multe rînduri, alături de sătenii din Combăuș, Chișineu-Criș, Șimand și din alte localități, unde orchestra populară a căminului cultural Sintana a prezentat programe muzicale

Repertoriul său cuprinde numeroase melodii din vechiul și noul folclor, culese în timpul liber de însuși interpretul. „Am sădit flori în grădină”, „Mindrulișă bihoreană”, „Mindră sintăneană”, „Faine-s nunțile la noi” sint doar cîteva dintre acestea.

Deși tînăr, el a participat pînă acum la numeroase concursuri ale artiștilor amatori, mărîrindu-se de fiecare dată printre solțiștii clasafii pe locuri fruntașe.

ION COȚOI
redactor — responsabil
al Centrului de radioficare
Sintana

anunțuri

Cu prilejul revelionului aprovizionati-vă și pentru Anul nou.

Dacă sînteți invitați undeva de revelion, nu vă duceți cu mina goală. Puneți-vă mînuși că e ger.

Cînd vreți să vă alegeți partenera de dans, nu o invitați pe soția șefului decît dacă iese prima.

Și Cîntecul de pahar nu-î recomandabil să devină cîntec de damigeană.

reclame

Cu prilejul Anului nou IRTA anunță că a luat măsura de a ura pasagerilor săi călătorii rapide, confortabile și conform orarului.

La căminul cultural se primesc înscrieri pentru postul de Moș Gerilă. Vîrsta maximă 20 de ani.

Bradul de Anul nou poate să fie și pin.

Dat fiind că de Anul nou nu e nici o nuntă, căminul cultural a hotărît să organizeze serbarea revelionului.

Am fost rugați să inserăm următorul anunț : Familiile care au televizor, anunță pe această cale că își vor petrece revelionul la căminul cultural.

(În cazul acestui fals Moș Gerilă, rolurile s-au inversat : cadoul l-a primit el din partea tribunalei).

In sfîrșit, alți redactori ai noștri, în alte părți, nu s-au bucurat de mai mult succes. Atunci, unde e adevăratul Moș Gerilă ?

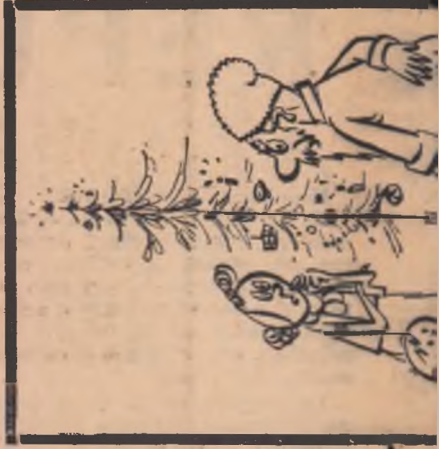
Intrucît revista noastră nu se lasă pînă nu-și mulțumește cititorii, am făcut toate investigațiile posibile (și imposibile) și am aflat, din sursele cele mai autorizate, următoarele :

1. Moș Gerilă locuiește pe o planetă unde zăpada e veșnică și temperatura totdeauna sub zero grade (altfel s-ar numi Moș Verilă, Primăvara sau Tomilă).
2. Pe acea planetă, nu există itizerii. În caz contrar, s-ar mai bărbierii și ei, măcar de sărbători.
3. Mașinile electronice de calculat sînt cunoscute de multe sute de ani pe acea planetă. Numai așa Moș Gerilă și secretarele sale pot ține evidența milioanei de copii cuminți care merită cadouri și a zecilor de milioane de copii care nu merită cadouri, dar pentru care intervin pîriași.
4. Ca să vă convingeți că am dat într-adevăr de Moș Gerilă cel veritabil și că am stat de vorbă cu el, vă putem anunța cu precizie două dintre locurile unde bătrînul, supărat foarte, nu va veni în acest an cu cadouri : a) la Fabrica Intercooperativă de furaje concentrate din Cărpiniș, raionul Timișoara, unde s-au stricat multe vagoane de grăunțe fiindcă respectiva unitate a intrat în producție cu întârziere ; b) acasă la acei locuitori ai comunei Ulmeni-Alexandria, care (se știe ei !) au lumină, radio și televizor dar nu se simt să-și achite taxa de electrificare.

Acum ne credeți că am vorbit cu Moș Gerilă ?

NICOLAE CULCEA

P.S. La anul, vom reveni cu noi amănunte.

Cumpărînd cadouri de sărbători, aveți grijă să nu afile nevăsta.

mîncă puțîn, mai bea și-un pîhăre), că vinul ăsta scoală și mortii. După ciorba de potroace, — cînd se iviră zorile și consătenii pleacă pe la cășile lor — Toader se hotărî :

— Fie ce-o fi, eu mă duc dîncolo să mă culc.

— Păcatele mele ! În frig ? Un frate am și eu, vrei să răcești ? Dormim toți aici.

— Cum, toți într-un pat ? Nu încăpem.

— Păi nu, că dormim pe rînd. Vă culcați voi, pe urmă ne culcăm noi și voi mai beți un pahar... Ca să nu se spargă cheful.

— Ia ascultă măi Vasile, pentru cine îți tu mobila din odata aia, c-o păzești așa ?

— O să i-o dau de zestre Floricăi.

— Care Florica ? Tu n-ai decît teclori.

— Lasă, n-ai tu grijă. Face Vasilica și-o țată !...

ANDREI CROITORU

Masă mare și bogată,
Multă lume adunată.
Și, zău, tare-ar fi păcat
Să vă luați după vreun stat
Care, ce mai țura-vura,
Să oprească-mbucătura.
Voi din toate să gustați,
Doar în pauză ne-ascultați.
— Mînați măi, hăi ! hăi !

Sfatul medicului

REGIMUL ALIMENTAR DE SĂRBĂTORI

Pentru a petrece un revelion plăcut, în care să puteți dansa afind ingrediente de prea multă mîncare, — să aveți suficient timp pentru anecdote și alte discuții serioase, iar la Penință să nu mirosiți cumva a usturoi — vă

Căteava neagră, care se bea indeobște dimineața, înainte de a pleca spre casă, este pe de o parte inutilă pentru că alungă somnul binemeritat după o noapte de petrecere, iar pe de altă parte provoacă nervi de soală :

REVELION

VASILICA

— Bine mă, ce fel de Vasilică e asta ?
— Ce să-î faci nene, capul de porc l-a făcut mama pitfie.

Desen de NEAGU RĂDULESCU

Aho, aho, copii și frați,
Stați puțîn și nu mîncăți,
Cî paharul ridicăți,
Pe unde sînteți la mese,
Pentru multele succese
Obținute în ăst an
În livadă, vie, lan.
Dar paharul ridicînd,
Am vrea să vă ducă-un glad
La cel ce paharu-nchină
Ca-n povestea ce-o să vîndă...
— Mînați măi, hăi, hăi !

DIN CAUZA SUCCESELOR

Am avut, oameni buni, o ceartă cu nevastă-mea de revelion. Ce-î drept, discuția n-a finit decît cinci minute, apoi ne-am făcut fiecare autocritica pe obrazul celuiălalt, cu ajutorul a patru sărutări. Dar să vă spun de la ce s-a pornit. La noi acasă totul era pregătit pentru o petrecere de revelion : scaunele pentru musafiri, varza pentru rațe, tava pentru porci, așa că la un moment dat îi spun nevastei : „Mărie, pînă șoseca oaspeții, mă repetă peste drum la aide Grigore Răduț să-î urez la mulți ani și mă înapoiez cît ai zice „pește”. După vreo jumătate de oră, a început Măria să zică din trei în trei minute „pește”, și eu tot nu apăream. A mai repetat ea „crap”, a zis „știucă”, a zis „plătici”, mă rog, a făcut apelul lauzului, dar pe mine parcă mă înghițise pămîntul.

Va să zică am pornit spre vecinul și prietenul meu de peste drum, Grigore Răduț. Aici revelionul era în toi. Musafirii lui s-au dovedit mai harnici. Îl anunț din prag : „Grigore, nu rămîn decît două minute, să-î urez fericire și să-î urez belșug.” Face Grigore : „Păi urături fără urături n-au nici o valoare”.

Și pentru ca urarea să crească în valoare, îmi ămplu Grigore un pahar : „Măi frate-meu, zic, pentru anul care vine, îți urez mai mult, mai bine”. Și dau paharul pe gît ! „Stai Lixandre, zice Grigore, nu comasa paharele. Ai băuț un pahar pentru „măi mult”, acum o să bei și unul pentru „mai bine”. „Fie și așa, vecine”. Și ridic și al doilea pahar : „Măi frate-meu, zic, acum închin pentru succesele tale. Noroc”. Și-î dau pe gît. Se ridică din capul mesei, nea Pandele : „Lixandre, taită, dar pentru succesele mele nu ridic paharul ? Că mă superi ; ăsta e patriotism local să clocești numai pentru succesele vecinilor ! Nu merită să-îmi lignepți vîcușele. Pentru cine au dat ele cîte 3 000 de

Cotnari, inseamnă că pentru cele 2000 de păsări ale Profirei... Și strig : „Grigore, adu damigeana că trebuie să ciocnesc și pentru creșcătorla Profirei !”. „Bă să aduci două damigene, se aude vocea lui nea Ingaț, că nu degeaba a muncit brigada mea. Ce ? Nu merită să tragi o dușcă și pentru băteții mei ?...”

Drept să vă spun, oameni buni, pentru prima oară mi-a părut rău că sîntem o cooperativă milionară ! Musafirii lui Grigore transformaseră succesele în vin și vinul mă transformase pe mine într-un fel de cramă care abia se ținea pe picioare. Aud așa, ca prin vis, glasul lui Grigore : „Măi oameni buni, pînă acum Lixandru a tot băut pentru succesele noastre. Acum, zic, să mai bea și pentru succesele lui. Sus paharele !...”. Puteam să nu ciocnesc tocmai pentru succesele mele ?

După un ceas, am ajuns din nou acasă. Măria se uită lung la mine și zice : „Lixandre, tu nu ești în apele tale !”. „În ape ? Nici vorbă ! Am fost la Grigore. I-am urât mulți ani”. „Și el ? Ce ți-a urât ?”. „El nu mi-a urât. El mi-a turnat”. „Lixandre, tu ești amețit !”. „De atîtea succese neavastă !” Și de aici a început discuția. Pînă la sfîrșit, după cum v-am spus ne-am împăcat.

Apoi au sosit oaspeții noștri ! Și ce-a urmat, a fost ca în basme. Adică nu ca în basme. Ca la vecinul meu Grigore Am golit 60 de castroane și opt damigene de realizări...

I. AVIAN

Dar hai să mai colindăm,
Și pe unde-o să umblăm
Să vă arătăm și vouă
Case noi, mobilă nouă.
Revelionu-adună rol
Gospodarul în case noi.
Deci, arate-acum povestea
„Cum păstrăm Floricăi zestrea.”
— Minați măi, hăi hăi !

ZESTREA FLORICĂI

După ce de mai bine de un deceniu și-a petrecut revelioanele pe rînd la diferite rude mai apropiate sau mai îndepărtate (de comuna sa), lui Vasile Scrișan i-a venit totuși rîndul să fie gazdă. A încercat el să se mai invite la alții, dar de fiecare dată primea cam același răspuns :

— Ei, acum ai casă nouă. Trebuie s-o uzi, că așa-i datina.

Ar fi preferat el s-o ude ploaia mai bine, dar în fața unanimității rudelor n-avea ce face... Și dacă tot a fost să fie (gazdă) Vasile a hotărît să nu se dea de rușine : bucate-bucate, băutura-băutura și cu... suc de varză la urmă.

Și au venit pe rînd cu toții : bunicii și nepoții, frații și cumnații, surorile și nurorile — de l-au trecut pe Vasile sudorile. Pe la 11 pică și Toader, frate-su de la oraș, împreună cu neavastă-sa Tîncă și cu puștii lor, Gîgel.

— Și cum, măi Toadere, ai venit tu de la oraș să faci revelionul cu mine, la țară ? Ce înseamnă dom'le un frate bun ! Să renunți la confortul tău de-acasă...

— Păi de ce să nu vin, Vasile ? Casă nouă ai ? Ai. Mobilă ca la oraș ai ? Ai. Ia să-ți vedem și noi odaia de oaspeți !

— Sigur că da. Acolo-i ușă.

— Bine, dar de ce n-o deschizi, că doar n-o fi foc ?

— Păi tocmai că nu s-a făcut încă focul niciodată.

— Bine, dar pentru la noapte n-ar strica o țîră de căldură.

— Avem căldură cîtă vrei în casa veche, unde-i pusă masa.

— Da' cînd o să ne culcăm...

— Cine se culcă într-o noapte ca asta ? De-ala ai bătut tu atîta cale ca să te culci, ori ca să petrecem ca-ntr-o țară ?... Dacă n-ai văzut bine cînd am dat perdeluța la o parte, poftim, vă deschid și ușă... Uite colo e sifonierul — cu trei uși, dincolo e studioul... Nu, nu intra, că și covorul e nou ! Na, că ai călcat... Stai Gîgele, nu te sui pe studio... Na, că s-a suit. Lasă Tîncă oglinda toaletei, că avem dincoace una înflorată... Na, că s-a oglîndit...

Vasilica lui Vasile a salvat situația.

— Haideți dincolo la masă, că ne-apucă miezul nopții. Aveți timp și mine să vă uitați.

După sarmale, Gîgel, obosit de drum, se arătă dispus să renunțe chiar și la tort.

— Vleau nani pe studio !

— Stai Gîgele, ție nu ți-e frică să dormi singur ? Vezi că acolo e bau-bau. Cum îl lăsați singur ? Copilul trebuie să fie mereu în atenția părinților. Nu lăsați copiii nesupravegheați. Îi punem aici două scaune și să vezi ce bine doarme, mîncă-l-ar nenea.

După curcan, fu rîndul Tîncăi :

— Eu m-aș duce în odaia din față să mă culc puțin.

— Tii ! Dacă făceam puțin foc, ce bine prindea. Mai bine mai

E bine cunoscut că masa de revelion începe de obicei cu tradiționala răcitură, fie de curcan, fie de porc. Ea deschide într-adevăr poarta de mincare, dar în același timp este un dezastru pentru mucoasa gastrică. Deși rece, o bucată de răcitură bine condimentată are asupra stomacului efectul pe care l-a avut Vezuviul asupra orașului Pompei. Deci răcitura trebuie să dispară de pe masă.

Sarmalele, în fol de varză acră, împănate cu slănină afumată și apoi rumenite la cuptor, provoacă sau dezvoltă ulcerul, gastrita ș.a. Pentru plăcerea de a mîncă niște sărmăluțe gustoase, veți avea de suferit luni și poate ani de zile. Fiecare sărmăluță reprezintă pentru stomac o ghiulea. De aceea se și spune că sînt picante : pică greu. Este un sacrificiu care trebuie să vă pună pe gînduri și să determine dispariția sarmalelor de pe masă.

Friptura de porc, fragedă, deși se topește în gură, este recunoscută ca o mincare deosebit de grea. Faptul că vi se topește în gură nu trebuie să vă inducă în eroare. Ea se transformă în stomac în bolovani de granit. Grăsimea va da de furcă ficatului și cu icterul — indiferent dacă este galben sau negru — nu e de glumit. Deci, luați toate măsurile ca friptura să dispară de pe masă.

Murăturile nu vă îndulcesc viața. Castravecii murăți sau goșarii tari și mari cît pumnul provoacă arsuri la stomac și este recomandat să nu rămîna pe masă.

Țuica și vinul atacă cerebelul (creierul mic) provocînd un dezechilibru, pericolos mai ales în caz de ghețuș. Una dintre urmări poate fi de proporții cosmice (stele verzi).

În atară de aceasta, dacă plăcintele sînt mai bune decît cele pe care le faceți dumneavoastră acasă, o să vă fie ciudă. În asemenea cazuri se produce o secreție a fierii care dăunează organismului aflat încă în viață. Să facem ca plăcintele să dispară de pe masă.

Și atunci ce să apară, o să vă întrebați.

După ce am arătat care sînt inamicii nr. 1 ai sănătății noastre și avînd siguranța că v-am convins cît este de vădămătoare consumarea lor în noaptea de revelion, vă recomandăm un meniu :

În loc de răcitură — supă de legume ;

În loc de sarmale — ghiveci ;
În loc de friptură — numai cartofii piure ;

În loc de plăcinte — orez cu lapte ;

În loc de vin — ceai de sunătoare.

Toate acestea se pot înlocui caloric, cantitativ și mai ales calitativ cu spanac.

După o asemenea masă bogată în vitamine, plăcută, agreabilă, odihnitoare, sănătoasă și ușoară vă urăm petrecere frumoasă.

DR. SCARLAT INA

NOTA REDACȚIEI

Acordăm numeroase premii celor care vor respecta sfatul medical publicat mai sus. Decernarea premiilor se va face în noaptea de revelion. Jurul fiind alcătuit din toți comenții prezenți.

Premul I — o oală cu sarmale.

Premul II — o răcitură bine răcită.

Premul III o sticlă cu țuică de țurt.

Mențiuni — murături.

Pt. conf. VLADIMIR PANA

Tot umblînd cu plugușorul
Și-nireblînd cu bîlgorul,
Uite, la un cap de sat,
Peste Moș Gerilă-am dat.
Are barbă colilie
Și scullă stacojie
Și cu daruri ne îmble.
O-trebare difilă !

CINE ESTE MOȘ GERILĂ ?

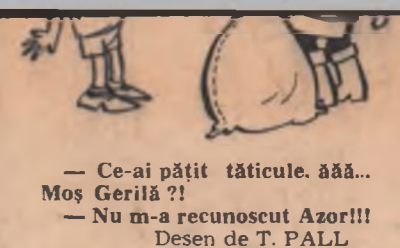
Senzaționale relatări făcute de acest misterios personaj în exclusivitate pentru revista Albina.

Cîțiva cititori ne-au trimis o scrisoare în care ne cer să le rîspundem cine este de fapt Moș Gerilă, unde-și are domiciliul, cum se explică faptul că poate fi prezent simultan în mii de locuri și alte asemenea lucruri ce ne-au pus în incurcătură și pe noi și pe specialiștii care ne ajută la redactarea rubricii „Cititorii întrebă, Albina rîspunde”.

Credeți-ne, nu e ușor de rîspuns la aceste întrebări. Am încercat s-o facem și anul trecut, dar am pășit-o. Noaptea, l-am pîndit pe Moș Gerilă în diferite puncte din țară, ca să-l luăm un interviu. Un redactor l-a zărit într-o curte din Craiova. A intrat după el : „Vă rugăm să ne spuneți care este identitatea dv. și de unde veniți”. „Lasă-mă, dom'le, în pace și vezi-ți de treabă, ce intri în curtea mea !” s-a rățoit bătrînul. „Cum în curtea d-tale ?” „Păi eu sînt Ionescu, stăpînul acestei case și o fac pe Moș Gerilă pentru copiii mei !”

Un alt redactor al nostru l-a văzut pe Moș Gerilă cîrîndu-și sacul în miez de noapte prin comuna Brezoaiele, raionul Răcari. Urmărindu-l însă, a constatat că era vorba de numitul Stoica Gheorghe, care se travestise ca să fure un sac cu cartofi de la cooperativa agricolă

ră plăcintă.

— Ce-ai pătit tătucule. aăă...
Moș Gerilă ?!
— Nu m-a recunoscut Azor!!!
Desen de T. PALL

PERINIȚA

„Cine joacă Perinița
Lelițo, leliță,
Să-mi săruțe și gurița,
Lelițo, leliță !”

Tot suride ștrengărește
Stan al lui Istrate
Și în cerc se învîrtește
Și se tot socoate :

„Pe contabilă acumă
O sărut cu foc !
Stai să treac-o clipă numa',
Că o scot la joc...”

Dar deodată-o mulgătoare
I-a zmbit cu tîlc.
Stan simți o fulgerare
Și-acum tace mlc...

„Pe-asta o sărut cu sete
Și-apoi pot să mor”.
Dar... mai sînt și alte fete !
Hora cîntă-n cor :

„Cine joacă Perinița,
Lelițo, leliță,
Să-mi săruțe și gurița,
Lelițo, leliță !”

De urat am tot urat
Și destul am colindat.
Ar fi timpul să mai stăm,
Să privim, sau să jucăm,
Să sporim, cu pas ușor,
Veselia tuturor.
Ca să ne-odihnim „gurița”,
Să intrăm în...

— „Și de ce s-aleg în
pripă ?

Ia să mai încerc.
Uite, șefa de echipă
E și ea în cerc...”

Lîngă dînsa, pasă-mi-te,
Rîde doctorița.
Pe batistă-o s-o invite
Ca la Perinița...

Însă-uf ! — învățătoarea
De n-ar fi în roată !
Ca ea fată, cum e floarea,
Nu e-n lumea toată.

Se învîrte hora mare,
Se rotește-n draci !
Cui să dea o sărutare ?
Stane, ce te faci ?!

Agitînd mereu batista,
Tot nehotărît,
Uite că-a tăcut orchestra —
Gata ! Și atît...

EMANOIL
MIHĂILESCU

Dar avem încă-o urare :
Să ne fie țara — floare,
Să avem belșug în toate
Și belșug de sănătate !
Să clădim muncind cu spor,
Bunăstarea tuturor !
Și-alle zecl de revelioane
Cu cele mai dragi persoane
Să petreceți pînă-n zori,
Și să primiți urători
Minați măi, hăi ! hăi !
La anu' și la mulți ani !

Desen de V. VASILIU

SFATUL MEDICULUI

PREGĂTIREA
COPILULUI
PENTRU
ÎNȚĂRCARE

Intre 9 și 12 luni, copilul sugar, care a fost alimentat la sân, poate fi înțărcat. Aceasta nu trebuie să se facă însă, de la o zi la alta, ci treptat, în decursul unei perioade de 2—3 săptămâni.

Înțărcarea va fi precedată de o perioadă de pregătire, care va începe cam la 5 luni. Până la 2—3 luni, în afară de lapte de mamă, se poate da copilului numai un adaos de suc de fructe și legume (dacă sugarul nu are tulburări digestive). După vârsta de 5 luni este necesară diversificarea alimentației. Aceasta se face înlocuind treptat cite un supt cu alte alimente. În jurul vârstei de 5 luni, se poate da copilului un preparat de griș cu lapte de vacă și zahăr. Sugarul va primi deci 4 supturi și o masă din preparatul făinos amintit. În plus i se va mai da, la unul din supturi, 6-10 lingurițe suc de fructe și legume.

În luna a șasea, se va mai înlocui un supt cu o masă de pireu de legume (cartofi, morcovi, dovlecei, spanac). Se va alterna, astfel între cele trei supturi o masă de făinoasă cu lapte și una cu pireu de legume. În afară de sucul de fructe (6—10 lingurițe la o masă) la sugarii bine dezvoltati se mai poate pune în pireul de legume, de 2—3 ori pe săptămână, cite un gălbenuș de ou.

Din luna a șaptea până în luna a opta se va mai înlocui încă un supt cu griș cu lapte. Sugarul va primi astfel numai de două ori lapte matern, restul de trei mese (alternate cu suptul) fiind compuse: una din supă de legume sau pireu de legume, cu gălbenuș de ou de 2—3 ori pe săptămână și două mese din griș cu lapte. Se vor da, în continuare, sucuri de fructe sau legume crude (8—12 lingurițe) la o masă, iar la alta 6-8 lingurițe de mere rase.

Din luna a noua până în luna a zecea — în funcție de „toleranța” digestivă a copilului — vor rămâne numai două supturi (de preferință dimineața și seara) iar peste zi se vor da trei mese astfel: una cu griș cu lapte sau lapte cu griș cu pesmet, una cu supă de carne de pui, de vițel și apoi de vacă și una cu mere rase cu biscuțiți pișați. La suptul de dimineață se va da, ca supliment, suc de fructe iar la cel de seară — iaurt cu zahăr. Iaurtul cu zahăr, introdus treptat, va înlocui complet suptul de seară la sfârșitul lunii a zecea.

În luna a 11-a sau cel mai târziu la 12 luni, copilul, astfel pregătit, poate fi înțărcat fără grijă, înlocuindu-se laptele matern cu lapte de vacă sau lapte praf.

Înțărcarea nu trebuie să se facă în lunile de vară, când, din cauza căldurii, secrețiile stomacale și intestinale ale copilului scad, îngreunând mistuirea noilor alimente și predispușându-l la diaree. De asemenea, în lunile de vară există și pericolul sporit de infectare cu diferiți microbi a laptelui din biberon.

În sfârșit, o ultimă recomandare: hrănirea copilului cu lingurița este un principiu de bază în cadrul diversificării hranei. La început, ne vom mulțumi cu câteva lingurițe din felul cel nou și vom completa masa cu laptele pe care-l dăm și la celelalte prinzuri. Dacă sugarul refuză lingurița se va amina introducerea noului aliment cu 1-2 săptămâni. În nici un caz nu se va subția noul aliment pentru a-l da biberonul.

Dr. E. ROȘIANU

SATUL MUZEU
Fundu-Moldovei

La Muzeul Satului din București, vizitatorii se opresc cu admirație în fața unei case în stil montan cu acoperișul țesit, acoperit cu șifă, și cu cerdacul din stilpi sculptați în modelele decorative specifice bucovinene. Alături, o tablă cu inscripția: gospodărie țărăneasă din Fundu-Moldovei.

De-a lungul celor peste 15 kilometri, cît măsoară această pitorească așezare de pe valea superioară a Moldovei, asemenea gospodării țărănești se întind până la tot pasul, de la podul Tapșei și până la Piriul Negru. Ele păstrează în complexitatea lor stilul bucovinean, continuatorul vechiului stil moldovenesc, care a făcut faima unor monumente de artă nemuritoare ca Voroneț, Sucevița, Arbore și Moldovița.

În comuna Fundu-Moldovei, aproape fiecare casă este un muzeu în care creatorii de artă populară au reușit să execute lucrări de o mare originalitate.

Din mulțimea porților, cerdacurilor, fintinelor ornate cu sculpturi, obiectivul aparatului fotografic a ales unul dintre stilpii cerdacului — operă a artistului popular C. Patapie. Motivul rozetel, specific Bucovinei, apare clar conturat și lucrat cu migală. Lucrări asemănătoare mai pot fi întâlnite la multe case, grație talentului unor artiști anonimi ca Balan Gheorghe, Constantin Hârceag, Sandu Toader și Romulus Andronicescu.

Sculptura în lemn și pictura au găsit la Fundu-Moldovei un creator înzestrat și original în persoana pădurarului Ioan Mîndrîlă. Izvorul său de inspirație? Muntele și pădurea, cu fauna și flora lor bogată. Un adevărat muzeu este și casa lui Sidor Andronicescu. Alături de fluier, viori, violoncel și contrabasuri construite de el, se află o serie de ceasornice muzicale. Orogii adăpostite în cutii frumos sculptate cu motive populare produc, din timp în timp, semnale muzicale și sunete din cele mai variate, unele amintind de glasul armonios al clopotelor de la Putna și Voroneț, altele de cîntecul cucului, în timp ce un mecanism prevăzut cu o harpă miniaturală să cînte o veche doină bucovineană.

Text și foto: F. MICHITOVICI

SCURTE
VEȘTI

Teatrul de păpuși din Craiova a întreprins un turneu în comunele raionului Caracal. În localitățile Amărăștii de Jos, Redea, Rotunda și Bucinișu, micii spectatori au vizionat spectacolul „Guliver în țara păpușilor”

MAGAZIN

UN INTERESANT
MONUMENT AL NATURII

Un mic munte de sare a fost declarat recent monument al naturii. El se află în localitatea Slănic-Prahova, localitate balneo-climaterică, în mijlocul unei pitorești zone de dealuri acoperite de păduri și livezi. Încă de la sfârșitul veacului al XVII-lea s-au deschis aici ocne de sare. Astăzi, salina complet mecanizată are cea mai mare producție de sare din țară.

Multe din izvoarele clorurosodice din această localitate au format, în depresiunile unor vechi saline, lacuri folosite pentru tratamentul balnear.

Muntele de sare are în interior un lac într-o frumoasă groată numită „grota miresei”. Șuvoaiele apelor de ploaie au săpat în masiv șanțuri de variate forme care dau muntelui un aspect original, făcînd din el o atracție turistică a stațiunii.

ȘTIAȚI CĂ...

...fratele lui Decebal, regele dacilor, se numea Diegis? Din înscrînarea ilustrului său frate, Diegis a dus tratative cu împăratul roman Domițian, reușind să obțină o pace favorabilă dacilor.

...cel mai vechi muzeu de istorie naturală din țara noastră se află la Iași? El a fost înființat în 1834 de dr. Cihac.

...pe versantul occidental al masivului Piatra Craiului crește o floare unică în lume, pe care localnici o numesc garofița Pietrii Craiului?

...în 1886, inginerul român Vădescu a construit un automobil cu abur, care e reprezentat, pentru acele vremuri,

cea mai perfecționată mașină de acest fel?

...România se numără printre cele mai bogate țări din lume în ce privește zăcămintele de sare?

...prima stradă din București se numea „Ulița cea mare” lângă Curtea Domnească — strada Lipșcani de astăzi — și datează din 1589?

...un om consumă într-o lună alimente care cîntăresc, aproximativ, cît greutatea propriului său corp?

...vîntul natural conține, în cantități foarte mici, aproape o treime din elementele cuprinse în cunoscutul tabel al lui Mendeleev?

MUNȚII NOȘTRI

*
CUVINTE
ÎNCRUCIȘATE
de
ADAM STOICA

— Horia Ionescu 7) Insulă în Indonezia — Repere! — Băntură 8) Cantitatea de substanță conținută într-un mililitru de soluție (pl.) — Sport național 9) Serviciu medical — Munți în nordul defileului Dunării 10) Munții Dobrogei — Sint (pop.) — Olga Avram 11) Turte coapte sub spuză — Unitate de măsură 12) Domoală — Munte în sudul Carpaților Orientali.
Cuvinte mai puțin cunoscute: ACS, TITRE.

ORIZONTAL: 1) Munții noștri — Virful cel mai înalt din munții Bucegi (2507 m.) 2) Lac în Carpați, lângă Tușnad — Craiului, masiv muntos în sud-vestul Depresiunii Bîrsei 3) Munți în Carpații Orientali — Masiv muntos cuprins între defileul Jiului și izvoarele Bistriței oltene 4) Ana Lungu — Masă mare — Riu ce izvorăște din munții Rodnei 5) Putul caprel — Dînsa — Leziuni 6) Culme muntoasă din masivul Paring-Lotru — O mie și o sută la romani 7) Acul — Păzitor la vie — Puti 8) Munți... atmosferici — Culme în Munții Apuseni 9) Schimb — Onomatopee care redă suflarea vijelioasă a vîntului — În virful seringii 10) Piată — Unitate de timp 11) Produs galinațu — Perla Bucegilor.

VERTICAL: 1) Culmea muntoasă care domină Valea Prahovei — Una cu un cerc 2) Letopisește — Munți în masivul Paring 3) Din cînd în cînd — De ce? — Se referă și la bani 4) Aurel Opreșcu — Apariție 5) Regiune a munților Carpați — Localitate în R. P. Ungară 6) Tei — Virf în munții Poiana Rusca (1378 m.)

Dezlegarea jocului ROMANE ȘI PERSONAJE publicat în nr. 1939 din 23 noiembrie 1967

1. Moromeții 2. Amare — Jocul 3. Reana-Niță 4. Iss — Alei — Ir 5. Accidentul 6. Ur — Ex — Arad 7. Is — Ac — UTA 8. Lunca — Umăr 9. II — Orđona 10. Emil — Răi — Od 11. Uzina — Toma.

La Daneș se află în stadiu de finalizare noul cămin cultural. Localul cu etaj, cel mai modern din raionul Caracal, are o sală de spectacole cu 380 de locuri, cabine pentru artiști și de proiecție cinematografică, săli de lectură și împrumut pentru bibliotecă, club etc. Prin folosirea materialelor din resurse locale și participarea la muncă a tărănilor cooperatori s-au realizat economii în valoare de 50 000 lei

GABRIEL ST. ELIESCU

La Cotmeana, raionul Pitești, a luat ființă, în anul 1957 un teatru de păpuși

inițiat de învățătorul Ion Totan. Alături de el o seamă de intelectuali și oameni ai muncii din sat au confecționat păpușile și decorul. Formația a debutat cu piesa „Gîscanul”. De atunci și pînă în 1963, păpușarii au dat spectacole în localitățile Bradu, Oarja, Ștefănești, Racovița, Poiana Lacului și au ajuns și la o fază interregională a unui concurs. Cei mai mulți artiști amatori se găsesc și azi în localitate. Dar activitatea teatrului a încetat. Ar fi bine ca teatrul de păpuși din Cotmeana să-și reia activitatea.

GH. CRUCEANĂ

Consumatori!

Pentru lenjerie de pat, îmbrăcăminte, huse de mașini și interioare, cereți la magazinele de stat și cooperatiste, țesături de în într-o gamă variată de nuanțe și desene.

FABRICA
DE CEASORNICE ARAD
str. Mărășești nr. 46
Telefon 37 93

produce și livrează un bogat sortiment de ceasuri deșteptătoare, ceasuri de perete și ceasuri de birou, în diferite variații, tipuri și culori. Nici un cămin fără ceasul deșteptător „Victoria” garantat de calitate superioară

L.I.S. TRAINICĂ PUCIOASA

RAIONUL TIRGOVIȘTE REG. PLOIEȘTI

Produce și livrează unităților de stat pe bază de contracte, comenzi și repartiție orice cantitate de prelată specială lățime 120 cm pentru camioane și corturi.
Fir. 2,4 (cpă ppt) cîneșă pieptănată.

Creșteți și valorificați IEPURI DE CASĂ

Se cresc ușor și aduc venituri suplimentare în gospodăriile personale.
Procurați-vă iepuri măcă de la crescători experimentați din zona dv. sau din alte crescătorii cu sprijinul cooperatiei.
Cooperativele de conșum încheie contracte și preciau orice cantități de iepuri de casă plătiind prețuri avantajoase.
Încheind contracte cu termene de livrare în anul 1968, puteți primi imediat avansuri în bani de pînă la 45 la sută din valoarea contractelor.
Creșteți și valorificați iepuri de casă.

Întreprinderea Materiale Izolatoare Berceni-Ploiești produce și livrează fără repartitie pe bază de comandă fermă :

- Wată minerală centrifugă fără liant.
- Plăci semirigide din wată minerală cu liant bituminos.

Produce cu deosebită eficiență în lucrările de fono și termo izolație — carton asfaltat M.C.T. 5.

Produse COLOROM

GALLUS

VOPȘEȘTE ORICE ȚESĂTURI
MĂTASE • BUMBAC • LÎNĂ •
ROCHII • HAINE • BLUZE •

Luna CADOURLOR

SI DUMNEAVOASTRA PUTETI GASI
UN CADOU FRUMOS SI UTIL LA
MAGAZINELE UNIVERSALE SI
SPECIALIZATE ALE COOPERATIVELOR
DE CONSUM

Fabrica de Cartoane

MUCART

CLUJ

Str. Gojdu Nr. 1, telefon
13955—13956

Produce și livrează muca-
va gri, cutii ambalaje din
carton, cartoane dure, ca-
iete școlare, bibliorafte,
mape de semnături, ierba-
re școlare

Fabrica de BLĂNURI „1 MAI” ORADEA

CALEA CLUJULUI NR. 161
TEL. 15745

produce și livrează pe
bază de contracte și
repartiție următoarele:
— Haine de piel
ovine innobilate pe
blană și pe dermă.
— Haine textile
Imblănite.

AVANTAJELE ASIGURĂRII PAUȘALE

După cum este cunoscut, se ivesc unele situații neprevăzute care produc pagube la bunurile și animalele din gospodăriile membrilor cooperativelor agricole de producție. Pentru refacerea bunurilor distruse sau dăunate și pentru înlocuirea animalelor pierite, membrii cooperatori au posibilitatea să ia o măsură de prevedere, prin încheierea la Administrația Asigurărilor de Stat a asigurării paușale, care le dă dreptul la despăgubiri în cazurile de daune la bunurile respective.

În asigurarea paușală se cuprind: una din speciile de animale: vite cornute mari (3 capete) pentru suma asigurată totală de 1 000 lei; porcine (un număr nelimitat) pentru suma asigurată de 450 lei, sau ovine, caprine (15 capete) pentru suma asigurată de 600 lei; bunurile din gospodărie (mobilier, obiecte casnice, materiale de construcție, mijloace de transport, unelte agricole, furaje etc.) pentru suma asigurată totală de 5 000 lei. În asigurarea paușală se include și asigurarea de accidente a persoanei care încheie contractul de asigurare pentru urmările (invaliditate permanentă totală, parțială sau deces) unor accidente întâmplătoare în orice împrejurare (la locul de muncă, la domiciliu etc.), pentru suma asigurată de 15 000 lei, plus pentru încă 5 500 lei sau 2 750 lei dacă invaliditatea permanentă totală sau decesul au fost pricinuite la

domiciliu de incendiu, trăsnet, explozie sau cutremur de pământ. Separat de aceasta, asigurarea mai acoperă și cazurile de invaliditate permanentă sau de deces ce se pot întâmpla soției asiguratului la domiciliu, ca urmare a riscurilor menționate mai sus, pentru suma asigurată de 5 500 lei respectiv 2 750 lei.

Pagubele la animale (pieire în urma bolilor sau accidentelor, sacrificări sau scoatere din gospodărie ordonată de organele competente) sau la bunurile gospodărești (pricinuite de incendiu, trăsnet, explozie, furt prin spargere etc.) se despăgubesc în limita valorii reale a acestora. Cel care dorește să ia o astfel de măsură de prevedere, pentru a beneficia de foloasele asigurării, plătește la încheierea contractului o primă de asigurare de numai 90 de lei, pe un an, sau de 45 lei pe 6 luni. În cazul când se încheie un supliment de asigurare și pentru celelalte specii de animale existente în gospodărie (în afară de specia asigurată) sau pentru majorarea sumei asigurate la 2 000 de lei pentru bovinele de rasă, se mai plătesc — pentru fiecare specie — 62 lei pe timp de un an sau 31 lei pe 6 luni.

Asigurarea paușală se recomandă ca necesară pentru fiecare gospodărie familială a membrilor cooperativelor agricole de producție.

ABONATI-VA

la ALBINA, revistă săptăminală enciclopedică populară pentru sate! Indemnați și pe prietenii și cunoscuții dumneavoastră să se aboneze și să citească ALBINA, care publică reportaje despre viața economică și culturală a satelor noastre, articole de istorie și de știință popularizată, pagini „Magazin“, versuri, schițe și povestiri, satiră și umor etc.

Abonamentele se fac la factorii poștali și la oficiile poștale din localitățile dumneavoastră.

Prețul abonamentului pe întreg anul 1968 este de 13 lei.

SPECIALIȘTI, TEHNICIENI ȘI CRESCĂTORI DE ANIMALE DIN FERMELE ÎNTERPRINDERILOR AGRICOLE DE STAT ȘI DIN COOPERATIVELE AGRICOLE DE PRODUCȚIE.

O dată cu buna îngrijire a efectivelor de animale și păsări este necesar să preveniți și combateți îmbolnăvirile.

În acest scop, puteți procura produse biologice și medicamente de la filialele regionale, farmaciile veterinare și depozitele raionale ale Direcției generale de Aprovizionare Tehnico-Materială din Consiliul Superior al Agriculturii, precum și de la circumscripțiile sanitar-veterinare, cu plata în numerar sau prin virament.

A apărut:
CALENDARUL DE PERETE
„ALBINA”
 PE ANUL 1968
Nici o gospodărie
fără calendarul
de perete
„ALBINA”

REZISTENȚI! COMOZI! PRACTICI!

PENTRU FEMEÎ
 PANTOFI CU TALPĂ DE

DUROFLEX
BOVINE
CAUCIUC
TRANSLUCID

**BOCANCI BĂRBĂTEȘTI
 CU TALPĂ DE**

*Se găsesc în toate magazinele universale
 și specializate ale cooperativei de consum*

MUNCA ȘI ECONOMIE

GEORGE COȘBUC

Într-o noapte — povestește poetul — a ascultat sfaturile foarte înțelepte a patru tovarăși de drum din vagonul trenului cu care călătorea. Cel dinții i-a spus :

— Și ascultă în ce pun eu toată înțelepciunea muncii : ciștișă cu două mâini și cheltuiește cu una.

Vezi, e așa de simplu : să-ți fie cheltuiala mai mică decît ciștișul. Să faci așa, ca totdeauna o parte, fie cît de puțină, din ceea ce agonisești, s-o pui de-o parte, ca să ai pentru viitor... Cine cheltuiește tocmai pe tocmai cît ciștișă, nu e nici nebun, dar nici cumănte, el omul veșnicei nevoi, căci poate munci să dea pe brînci, și tot n-o să aibă niciodată nimic.

Vecinul începe și el la rîndul lui :

— Să-ți mai spun și eu una. E adevărat ce a spus, dar n-a spus tot. Nici economia și prevederea n-ajung ca să-ți asigure munca. Eu știu altă învățătură : cine cumpără ce nu-i trebuie, are să vindă și ceea ce-i trebuie. Vreau să zic să nu cheltuiești banii pe lucruri de prisos, de cari n-ai nevoie și de cari te poți lipsi orișicînd. Vei fi văzut oameni, mai ales femei, cari se plimbă prin bilciuri și vor să cumpere, ca niște copii, tot ce văd

strălucitor și ce le fură ochii, așa că se încarcă de atîtea mărunțișuri fără nici o trebuință. Acesta plăceri nu-i zic, dacă vrei, risipă, dar îi zic neînțelepciune...

— Dați-mi și mie voie, zise al treilea, să vă spun și eu o învățătură pe lingă cele două așa de bune. O știu de la tatăl meu... Nu vinde pielea ursului din pădure ! Știi povestea cu vinătorul, care a luat bani pe o piele de urs, pe care n-o avea, ci mîdăjduia a doua zi, la vinătoare, să prindă un urs și s-o aibă. Și n-a prins nici un urs și a rămas dator. Acum, vorba mea e asta : nu-ți face socoteala, niciodată, pe ce ai putea să ai, adică nu face cheltuieli în vederea unui ciștiș pe care îl aștepti. Se poate întîmpla să nu ai ciștișul așa de mare, cît îl socoteai, și atunci rămii cu datoria în spinare...

— Acum se vede că e rîndul meu, zise rîzînd al patrulea. Să vă spun deci și eu o învățătură : cine nu prețuiește paraua, nici de un galben n-are milă...

Învățatura mea privește mai ales cheltuielile mărunte, nebăgate în seamă, care se repetă des. Cine dă, de pildă, 10 bani pe zi mai mult decît are nevoie să dea, face o cheltuială de prisos

de 36 de lei pe an. Cheltuielile de felul acesta devin cu timpul deprinderi rele, și cît e de greu să te desberți de un obicei rău, o știm cu toții. Cine se gîndește mereu să cumpere tot ce-i place, acela foarte lesne o să uite că trebuie să plătească. Nu zic să fii zgîrcit și murdar, și să te lipsești de toate ; zic numai că trebuie să ții paraua în șapte noduri și s-o invirtești de șapte ori între degete, pînă s-o dai.

★

Titlul povestirii de mai sus a lui George Coșbuc este cît se poate de înțelept. Pentru a-ți realiza dorințele trebuie nu numai să muncești, dar să știi și să economisești din ceea ce ciștișii.

Astăzi, cînd veniturile bănești ale populației cresc în mod sistematic, oricine poate să economisească o parte din roadele muncii sale, în vederea satisfacerii unor cerințe legate de ridicarea nivelului de trai ; pentru construirea unei case, pentru amenajarea locuinței sau pentru cumpărarea unui televizor, aparat de radio etc. Dacă aceste economii le păstrăm la C.E.C., pe lingă posibilitatea de a ne realiza mai ușor tot ce dorim — beneficiem în plus și de avantaje numeroase.

Carpații mei cu stele-n pisc
Vioara mea — cimpie lină,
Azi gîndu-mi suie, obelisc,
Pe-o ninsă, fragedă lumină,
Ca să vă laud chip și har
Și vremi și cîntecele salbă,
Cînd Noul An se-anunță iar,
Cu clinchet alb de noapte albă.

Dar mai ales frumoasa frunte
A omului — cînstire ei!
Ea luminează șes și munte
Și brazda-ntoarsă de condei;
Ofel și piatră se cununde,
Sub semnul ei adînc și-nalt —
Ea leagă țărniuri împreună,
De la un veac la celălalt.

Paharul dulce clătînat
Ridică-l dar, An Nou, stăpine!
Și bea-l cu noi îndătinat
Spre slava Patriei Române!
Belșug de roade să rodească,
De fapte mari, de vis și zbor
Și pe lăuta strămoșească
Și joace-un cîntec viitor!

EUGEN FRUNZĂ

Pe stradă te orbește lumina de neon
Și lumea forfotește ca de revelion.

E plin autobuzul cu lume fel de fel
Prin care se strecoară cum poate-un bătrînel
Ce își croiește drumul amarnic dînd din coate.
— Ce tot împingi, moșnege?

— Ei, știi că asta-i bună? Dar ce, eu nu-s grăbit?
— O fi, dar nu ca mine: eu plec în infinit.
— Ai cam băt bătrîne din amarnic lăpt.
Cine ești tu, moșnege?

— Sînt anul '67.
Mi-am împlinit menirea și nu mai pot rămîne.
— Și crezi că-ți vom da drumul așa ușor, bătrîne?
— Dar cine mă oprește să intru în milenii
Ca și predecesorii?

— Noi toți, noi, cetățenii.
Stai să vedem o clipă ce-anume s-a lucrat
Și să vedem bilanțul în ce fel s-a ncheiat,
Căci numai după asta o poți porni în spațiu.
In contra ta, moșnege, pot fi și reclamații...

— Pot fi și reclamații? Ce glumă, frățioare!
Eu am sporit belșugul la grîne, pe ogoare

Și am adus lumină pînă-n străfund de sate
Plus salbă de medalii la vîruri premiate.
Au înflorit cu mine industrii și uzine,
Au răsărit atîtea orașe, școli, cămine,
Adaug festivalul ținut la Ateneu
Și nu uita, nepoate, că tot în timpul meu
Prestigiul României a mai suit o treaptă
Prin truda de a ține balanța lumii dreaptă.
Acum mă-mpinge zorul să părăsesc planeta
Că '68 așteaptă să li predau ștăfeta.
E plin de nerăbdare... de altfel ca și voi
Știînd că vă aduce noroc, succese noi.

Cînd orologiul sună a nopții jumătate
Un avion pornește prin spații instelate
Și-n drumul care-l duce departe-n infinit
Pe moșe l-încinge dorul de plaiul îndrăgînt
Cu holde aurite, cu codri mari, umbroși,
Cu oameni liberi, harnici, care muncesc voioși,
Cu fabrici și uzine, orașe ca-n povești,
Cu tînărul-bătrînel, frumosul București...
Și ca să-și potolească al inimii pojar
A dat de dușcă moșul o sticlă de Cotnari.

FLORIN IORDĂCHESCU

Gheorghită și mai cum, mă, uriașule?
— Al lu' Patraulă de la „crescătoria”.
— Așa îl cheamă pe tac-tu, Patraulă?
Prichindelul dă din cap. De asta-i arde lui
acum? L-au lăsat ai lui să păzească cumpă-
răturile... Dar și așa, cînd și cînd tot mai
zvicnește de lingă sanie ca să-i lipească nă-
sucul de geamul înghețat al vitrinei de peste
drum

Zăpada cade domol.
— Ia stelute! Ia artificii!...
Strigătele vînzătorilor răzbesc în răpăieli
scurte peste hărmălaia nelămurită de glasuri,
peste netul bombe-tiribombelor și al lă-
zilor ce se trîntesc de trotuar.
Gheorghită numai ce a trecut înapoi dr-
umul. Se uită dacă nu l-a văzut careva și in-
cîntat începe să dea ocol saniei, cu pași de
joacă, pocnindu-și palmele și călcîiele înghe-
țate

— Taică-tu unde-i acu?
— E cu măica. Tot după mașină. Au găsit
o „Ileană” cu picior dă lemn... De ocazie, da'
— zice taica — e ca și nouă...
Mă încearcă o îndoială, un gînd:
— Măi al lu' Patraulă! — zic. Mă, spune
drept! Tu n-ai mai fost pînă acum la oraș.
— Ba, am fost — se-mpotrivesc el con-
tinuîndu-și joaca. Am mai fost și az' vară. O

cînd să le-nchidă taică-su cu nana Culae în
coteț, ia giștele de unde nu-s...

— Le-ați căutat bine, mă?
— În tot locul! mă asigură el. Decît să n-o
fi apucat cumva prin vecini. A rămas și
mare, nana Culae, acasă să le caute la a' lu'
Schiopu, la Păpăroasă...

Mă fulgeră scurt:
— Matală, ce zici, le găsește?...
— Eh — zic — dacă n-au murit...
— Cum... de ce să moară?
— Oameni răi, mă Gheorghită! Să nu le
fi făcută careva de petrecere.

Zăpada continuă să cadă. Fulgi mari lene-
vesc pe sus în adierea de scrînciob a vîntu-
lui. Băiatul a căzut pe gînduri. Il văd cum
se frîmîntă de colo-colo.

— Da' voi ați făcut colaci, mă' a' lu' Pa-
traulă? — întreb ca să-i abat gîndurile.

— Oho! De mine s-apucă măica de ei.
Facem și plăcintă... și cozonaci și... (Ridică
spre mine fruntea încrețită). Nene!...

— Ei!
— Nimica!... Știi, avem un cuptor! Frigi
în el și-un bou, zice taica... Giștile mor greu,
nene?

— De, mă, Gheorghită!... — fac eu nițel
încurcat și muștrîndu-mă în același timp pen-
tru ideea asta pe care am strecurat-o fără să
vreau în mințea copilului. Mă uit la el cu cîtă
nerăbdare îmi așteaptă răspunsul.

— Gheorghită, fire-ai închinat! Unde ești
Gheorghită? auzim chiar în clipa aceea
undeva, pe lingă noi, un glas subțirel și repe-
zit de femeie.

— Olelei! Asta-i măica! — se fisticește co-
pilul. Vin măică, acuși vin! — strigă.

Și dă să fugă într-acolo. Șovăie... Mă pri-
vește neliniștit.

— Nene, spune el suflînd greu, dacă, hm...
dacă bagi, să zicem, cîtinel, una cite una, ale
giște în cuptor... și tragi p-ormă țăstu' la
gură, să nu fugă... este că nu se moare din
asta, ce?...
SILVIU GEORGESCU

CINE ESTE AUTORUL?

Proză și versuri umoristice.
Săptămînal, începînd din 11 ianuarie 1968,
un mare concurs cu premii.

CONCURS!

I. GHINESCU

Giștele

dată cu lubenițe... Și acu' de 7 noiembrie...
fusei... Decît că mai mult și mai mult îl ia
dumnealor pe nana Culae. Nana Culae —
adică al mare, frati-miu. Merge la școală...

Se oprește și mă înfruntă cu ochii lui al-
baștri și gravi:

— Da' parcă ce, eu n-o să merg? Este că
merg?...
Și n-apuc să zic „da”, că Gheorghită a și
tras un chiot de bucurie:

— Pomu'! Uite pomu'!

În clipa următoare îl văd cocoțat, în ge-
nunchi, pe muntele de pachete din sanie.

— Colo, ia! — arată el peste forfota vie
de pălării și căcjuți. Uite-o și pe țățica Leana
de la „cultural”... Tață Lină! — o strigă.
Și pe tovarăș' Bucșă contabilu'... ăla cu blană
la balton... Facem pom la... cămin. (Mă lă-
murește) Un pom care nu se mai află...
De-abi' îl duc amîndoi. uite...

Și nu știu ce face, cum se zmuțește unul
din cai, că o dată numai ce-l văd pe Gheor-
ghită al meu clătîndu-se pe o coastă, gata
să vină cu nasul în leuca saniei. Noroc că
sînt pe aproape

— Vezi, mă al lu' Patraulă, vezi? — îl do-
jenesc, prinzîndu-l de subsuori și lăsîndu-l să
lunece binișor la pămînt. Dacă-ți rupeai na-
sul? Uite, d-ăia nu te iau nici ai tăi prea des
la oraș. De-ăia îl iau pe frate-tu.

Copilul mă privește umît.

— Aș, ce te potrivești!? Nu mă ia fiindcă
n-are cine să vadă de ale giște.

Face o pauză ca să lase loc unui bătrînel
care trece cu brațele amîndouă petrecute pes-
te povara unui pachet cît toate zilele.

— Da' de-acum gata! Nu mai avem giște!
Și oftează ușurat

— Ei da' le-am? — zic. Le-ați mîncat?

— Ba nu cum-am mîncat, că s-au chierdut
ele. Singure s-au chierdut

Și se apucă să-mi povestească că aseară.